

2010.
nov.

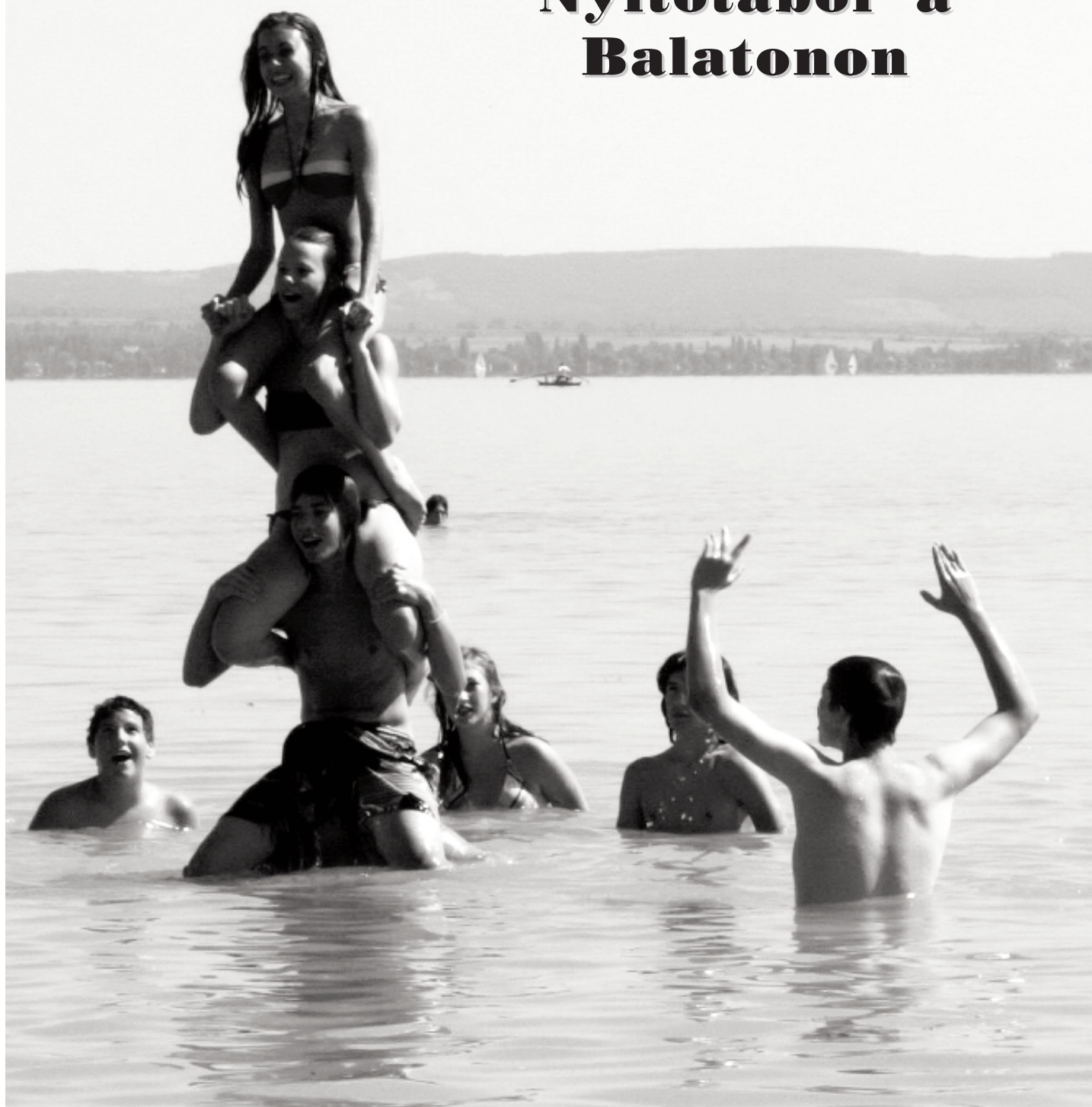
AKG-s magazin

Szubjektív

66

100
Ft

Nyitótábor a Balatonon

Sz subjektív magazin

Kiadja

az Alternatív
Közgazdasági
Gimnázium

Sz subjektív Alkotóköre

Felelős szerkesztő

Baranyai István

Olvasószerkesztő

Szalontai Ágnes

Munkatársak

Bruck Áron (9)

Halpern Bence (10)

Jávor Anna (9)

Kóka Bianka (10)

Kondor Evelin (8)

Solti Hanna (9Ny)

Takács Kriszti (9Ny)

Tari Péter (8)

Turczi Ádám (9)

Varga Dóra (10)

Vida Gergely (8)

Zádor Tamás (8)

Levélcím:

AKG Sz subjektív, 1035.
Budapest, Raktár u. 1.

E-mail:

baranyai@akg.hu

Internet változat

<http://www.akg.hu/szubb>

Ára: 50 Forint

Címlapkép:

9Ny nyitótábor

(a szervezők képe)

A külön nem jelölt fotók forrása: out-now.ch, libri.hu vagy ismeretlen

Recept egy jó táborhoz

8.-os témahét

Mi kell a jó sport- és kapcsolat-teremtő táborhoz?

- egy jó falu
- egy jól kiválasztott, izgalommal teli táborhely
- izgalmas vagy éppen kevésbé izgalmas programok
- egy minden megpróbáltatást túlélő tanári kar
- és egy vidám évfolyam.
- aaa

Fűszerek:

- előadásokat készíteni
- sportok: foci, röplabda,

úszás...

- saját sportok kitalálása
- kereskedős játék (nomád-tábor-féle)
- falujárás
- vetélkedők
- festékcsmata
- és hintázás a hintaágyon.

Elkészítése: az Isten háta mögötti faluba elküldjük az évfolyamot, amelynek tagjai kicsit fáradtak a koránkeléstől. Mikor megérkeztek, hozzáadunk egy hosszú sétát, megfűszerezve

némi méltatlankodással. Mikor odaértek, bekeverjük őket a szobákba, amibe egy csipetnyi nemműködő zuhanyt vagy meztelen csigát teszünk bele, majd állni hagyjuk egy kicsit. Utána néhány napon keresztül sűrű programokkal fűszerezük. Az utolsó napon ismét egy hosszú sétát adunk hozzá, majd állni hagyjuk egy 20 percet a melegben. Végül feltesszük őket a buszra, és hazaküldjük.

Wachsler Éva

Együttműködés, avagy a csapatsport

Azoknak az embereknek, akik valamilyen csapatsportot űznek vagy űztek, nagy előnyük van bizonyos helyzetekben. Miért is?

Az emberek nagy részének az életében megjelenik a csapatsport. Pszichológusok szerint a csapatsport szoros összefüggésben áll a mindennapi élettel: akik csapatsportot űznek vagy valaha csapatban játszottak, előnyük van a többi emberrel szemben.

A sportjátékok ezen fajtája természetesen nemcsak a beilleszkedés szempontjából előnyös. Az edzések és a versenyek közben az ember megtanulja, hogy kell kezelni a dolgokat, bizonyos helyzetekben hogyan kell viselkedni. Megtanulja az ember visszafogni az indulatait, gyorsan és jól megítélni a helyzeteket. De ennél akár még többről is szó lehet. A legtöbb ember élete során a sikerre törekszik. Más kérdés, hogy hányból hányan lesznek sikeresek, de alapvetően mindenki a sikerért hajt. Ezzel persze az is együtt jár, hogy az embernek fényeznie kell magát, ugyanakkor jól kell együttműködni másokkal, hisz úgy lehet nagyot alkotni. Ha a csapatsportot nézzük, ugyaner-

ről van szó. A játékosok a kezdőcsapatban akarnak lenni, hisz az ember nem a cserepadon szeret ülni, vizet hordani vagy a többieket fotózni. Mindenki győzni akar, mindenki pontot akar szerezni, gólt akar dobni, rúgni. Mindenki szeretne hős, sztár lenni. Ezért persze tenni is kell. Be kell verekednie magát az embernek a kezdőjátékosok közé. Jól kell játszania, nem szabad hibázni. De a legfontosabb dolog, aminek az ember szeme előtt kell mindig lebegnie, az a csapat. Nem magunkért, hanem a csapatért kell hajtani. Amelyik csapatban a játékosok ezt tudják, ott a siker is jönni fog előbb-utóbb. Márpedig ha az ember

sok időt tölt el csapatsporttal, kénytelen lesz ezt megjegyezni, még inkább megtanulni. A pályán kívül is, az öltözőben, vagy ha csak úgy találkozik az ember a csapattársaival, akkor is sokat lehet tanulni. Mikor egy csapat együtt elmegy szórakozni, és konfliktusba kerülnek, bármi legyen is az, mindig kiállnak egymásért, segítik egymást. Mint ahogy azt rengeteg amerikai filmben is lehet látni.

Ez az egyik oka, amiért az AKG-t jó iskolának tartom, hisz a sok csoportmunka alatt megtanulja az ember, hogyan értsen szót, hogyan működjön együtt másokkal.

Bruck Áron

Elvis és a bukszus tea

„Mi az a bukszus?“, hangzott el a nagy kérdés a 9ny-esek nyitótáborában már az első napon. A sok találgatás – és némi beteges gondolat – után kiderült, hogy csak egy cserjéről volt szó...

Egy derűs augusztusi napon egy körülbelül egyórás ismerkedés után beindult a busz motorja, egyúttal a kamerák és a fényképezőgépek is izzani kezdtek. Az osztály négy részre lett osztva, mindenkinek ott csüngött a csuklóján egy kék, lila, sárga vagy zöld karkötő. A hét témája Elvis Presley volt, valamint a hatvanas évek, így a régen divatos ruhákból később megrendezésre került egy rövidke bemutató is. A Balatontól csupán pár percrenyire fekvő faházak viszonylag kicsik, az ételek pedig ehetőek voltak, bár a „veszélyes májkrémel” adódott némi probléma.

De nem ám lustálkodással teltek napjaink, ezek színes programokkal voltak telezsúfolva. Minden reggel az elhunyt király, Elvis *C'mon everybody* című hívőzenéjére keltünk, és egy jó kis spanyol számra tornáztunk. A programok repertoárjában szerepelt a már jól ismert kavics- és zászlófestés, gipszöntés, sógyurmázás valamint gyöngyfüzés, amelyek végeredményéből minden csapatnak egy kisebb kiállítást kellett produkálnia. Az események között volt még karaoke,

táncverseny, zenekvíz, patrónusi beszélgetés, balatoni „ajcsi” (magyarul ajándék), diszkó és még sok más is.

Na de hogy kerül a képbe Zalatnay Cini?

Joggal kijelenthetem, hogy a tábor talán egyik legmélyebb pontja az Elvis témájú előadás okozott. A történetbe bele kellett csempészni tíz megadott szót egy meghatározott stílusban – Zalatnay Cinitől, a bukszustól és a lábujjtól kezdve minden volt. Akadtak egész okos megoldások, például amikor Elvis egy karakterúgással elintézte szülőanyját, vagy amikor az utcán követett két lányt, akikkel nem éppen úriemberhez méltóan viselkedett – értsd: felhúzta a szoknyájukat –, de a hintalovazás közben megjelenő zombik sem voltak utolsók.

A tábor másik holtpontja a névvalasztás volt – az ÜberKóser-től kezdve a JägerMeisterig minden ötletünket bedobtuk, de végül a reggeli torna zenéjében hallható IzquierdaDerecha mellett döntöttünk.

Moonlight, beach...

Hajnaltól kelni nem éppen a legjobb, hát még akkor, amikor ezt egy kamera is veszi. A stúdiósok és a vezetők kizavartak minket hálósájkainkból, hogy aztán nekivághassunk egy rémisztő útnak. A bátorságpróba alatt sok lány száját hagyta el hangos sikoltás, amikor hirtelen fényvel világították meg őket, és elindult egy metálzenébe illő ordítás. Néhányunkat majdnem a sírba kergették, ahogy továbbhaladva állati üvöltést és bokorrazást produkáltak. A nem is olyan hosszú út végén átléptünk egy félcipőt, végül patrónusainknál kötöttünk ki.

Személyes kedvencem az esti focizás volt az egyik Balaton mellett fekvő pályán. Egyetlen hátránya volt, hogy a fény oda-vonzotta az apró szárnyas bogarakat, amik előszeretettel re-

pültek nekünk. A meccset egy segélykérő kiáltás szakította meg, mire iskolánk új rajztanára, Vörös Csaba belevetette magát a vízbe, és kimentette a kissé ittas helybéli fiatal. Egy másik estén szintén izgalommal telt, bár az izgalomba keveredett némi félelem is, amikor két részeges ember úgy döntött, tesz egy látogatást balatonakali lakhelyünkön. Senkinek nem esett baja, sőt, volt, aki végigaludta az egészet, vagy épp tette, hogy alszik. Az utolsó éjszaka levetítették a tábor legjobb pillanatairól szóló videót, valamint egy kétemeletes tortával ünnepeltük meg, hogy immár mi is az AKG diákjai lettünk. Köszönjük patrónusainknak, tanárainknak, a szervezőknek és persze a stúdiósoknak ezt a fantasztikus hetet!

Takács Krisztina

A 9Ny tavasszal Angliában

A nyelvi év lényege, mint az köztudott, az angol nyelv többé-kevésbé profi elsajátítása. Az év megkoronázásaként a nyelvi évesek elmennek Angliába tavasz környékén. Így történt ez velünk is, április 31-én felszállt a repülőnk a Ferihegy 1-ről.

Természetesen már az első reggel is kalandosan indult. Én például majdnem elkésstem, mivel reggel nem ébredtem fel, és emiatt negyed óra alatt mostam meg a hajam, készültem el és pakoltam be az utolsó dolgokat a bőröndömbe. A napom megmentetője édesapám volt, aki nemcsak hogy fölkeltett, de egy fantasztikus kávé is csinált nekem reggel ötör. Amikor a reptérre értem, kiderült, hogy közel sem én voltam az utolsó. A kirándulásunkhoz csatlakozott egy leendő és egy volt osztálytársunk, mivel sajnos ketten a mostani osztályból nem tudtak részt venni az utazásban, az egészségügyi állapotuk miatt. A volt osztálytársunk, Timi, valamint Anna épphogy beértek a becsekölésre. Az odaút nem volt túl szórakoztató, én a legjobb barátnőm, Blanka és Hantos tanár úr között ültem. Mindketten szinte végigaludták a repülést.

Az első napunkat buszkirándulással töltöttük. Londonból indultunk, meglátogattuk a Windsori kastélyt és a Salisbury katedrálist. Sajnos nem kaptunk túl sok szabadidőt ezeken a helyeken, de arra volt időnk, hogy mindenki egy Starbucksra költse első fontjait. Aznapi el akartunk menni Stonehenge-be is, de hatalmas nagy volt a forgalom egy baleset miatt,

tehát ki kellett hagynunk a köveket, és folytattuk utunkat Barnstaple-be.

Barnstaple egy aranyos kisváros Anglia délnyugati részén, az óceán mellett. Az út körülbelül 4-5 óra busszal, ha Londonból indulunk. Ezen a pénteki napon majdnem végig utaztunk, este hét körül értünk a találkozóhelyre, ahol a vendéglátók (host familyk) felvettek minket.

Mindenki kapott egy saját családot, általában párban mentek egy családhoz, kivéve engem, én voltam az egyedüli, aki egyedül került egy angol családhoz. Az én „hostom” már hetekkel előtte felvette velem a kapcsolatot telefonon és e-mailen is, mivel a kígyóik miatt ki akarták kérni a véleményem, ha esetleg félnék az ilyesfajta állatoktól. A családomnak 15 kígyója volt, valamint további 6 béka, 2 gekkó, egy leguán, két pók és néhány tengerimalac kapott helyet a házukban. Az első napon már rögtön bemutatatták nekem két kígyójukat meg a pókokat. Egyáltalán nem félek a hullóktól, szerintem gyönyörű állatok. A pókoknál az volt a vicces, hogy egy kis póktól már a falra mászom, de az ő óriási pókjukat csodálattal néztem. A hostom egy házaspár volt, két fiúval. Nagyon vicces család voltak, rengeteget ne-

vettem mellettük, úgy éreztem magam, mint egy családtag, egy távoli rokon vagy hasonló.

A második napon, szombaton be kellett mennünk az SOL nyelviskolába, kipróbálni első óráinkat. Nagyon aranyos tanárokat kaptunk, bár néha erőltetetten próbáltak viccet csinálni mindenből, de hihetetlen kedves embereket ismertem meg személyükben. Délután városnéző körútra mentünk Barnstaple-be, a town crier (kisbíró) vezetésével, ő egy régi ruhákba öltözött férfi volt. A régi időkben a town crier-ök ordibálták ki a híreket, szabályokat. Ez a férfi bemondta Barnstaple legna-

gyobb vásárlóutcáján, hogy megérkezett az osztályunk. Este az angol családommal beszélgettem. Minden estét ezzel töltöttünk, rengeteget segítettek nekem.

Vasárnap a családi nap következett. Ezek a napok arról szóltak, hogy a diákot elviszi valahova a hostja. Engem egy Eden Project nevezetű helyre vittek el. Ez egy óriási kerttel körülvett üvegház terület. Két üvegház van benne, az egyikben 35 fok volt, mivel trópusi növényeket mutattak be benne. Lehet, hogy engem nem kötnek le a növények, de örülök, hogy eljutottam egy ilyen helyre is. Aznapi kipróbáltam a pasty nevezetű ha-

gyománys ételt, ami egy-fajta töltött tészta... A töltelék sok minden lehet, hús, zöldségek... stb. Én zöldségeset ettem, nekem ízlett.

A családom délután elvitt egy nagyon szép faluba, a neve Boscastle. Elmesélték, hogy 2004-ben egy hatalmas árvíz volt arra, ami még az autókat is behúzta az Atlanti-óceánba, és a környéket teljesen újjá kellett építeni. Még képeket is láttam az árvíztől, amit nem tudtam összekötni a fejemben azzal, amit ott láttam. Ez volt az egyik kedvenc helyem a kirándulás alatt. Hatalmas kősziklák között terült el a víz, a hullámai a sziklák falára verődtek. A szél nagyon fúj, fáztam, de a látvány lélegzettelállító volt.

Hétfőn délelőtt az óráinkon voltunk, délután – mint a többi napon is – kirándulni mentünk. Két helyet néztünk meg, a Woolacombe és az Ilfracombe nevezetű városokat. Az első egy nagyon nagy homokos tengerparti részen található. Az osztályból csak egy ember, Andris mert belemenni, vagyis beleszállni a jéghegy óceán-

ba. Mindenki más cipő nélkül fedezte fel a partot. Szinte mindenki kedvencévé vált az a hely. Számomra furcsa volt, hogy egy homokos tengerparton vagyunk, de nincs meleg. Ilfracombe-ban egy kis kikötő környékén nézelődhattunk. Elmentünk fish'n'chipset enni, de az borzalmasan olajos volt. Az volt a szerencsém, hogy nem életemben először próbáltam ki, mert biztos megutáltam volna.

A keddi napon szintén az óráinkkal foglalkoztunk, ezek sokszor érdekesek voltak. Ki kellett találnunk különböző helyzeteket, és el kellett játszani azokat. Nagyjából csak szavakat tanultunk, meg természetesen kreativitás- és önbizalomfejlesztő gyakorlatokat végeztünk. Délután Torringtonba mentünk, ezen a helyen egy 1646 nevezetű múzeumba látogattunk, ott megnézhattuk az akkori időöltözeteit. Ez számomra egy interaktív múzeumnak tűnt, mindent kipróbálhattunk, a dolgokat rajtuk mutatták be. A legszörnyűbb és egyben legnevetesebb része

az orvosi alkalmazások bemutatása volt. Talán ez a hely nem volt annyira érdekes, mint a többi, ahol járhattunk azon a héten.

Szerdán elkezdtünk foglalkozni a prezentációinkkal, aminek az volt a lényege, hogy valamit adjunk elő angolul, csoportokban. Mi a Beugrót választottuk témának.

Délután a városnézésben Lynton és Lynmouth következett. Ez két város egy hegy tetején és az alján. A tetejéről indultunk, és onnan sétáltunk lefelé a hegyen, közvetlenül az óceán mellett. Szintén csodálatos látvány tárult mindenki szemé elé. Az úton rengeteg kecskét láthattunk a hegy oldalában. Aznap este ájtott hozánk, az én családomhoz Timi, mert nem kedvelte a saját hostját, ezért az enyém meghívta őt vacsora. Elmondta, hogy mennyire mázlista vagyok, hogy ilyen jó családot kaptam, amiben teljes mértékben igaza volt – nagyon örültem a hostomnak.

Csütörtökre kitaláltuk, hogy

a Beugrónkat úgy akarjuk előadni, hogy egy villámszerű környezetbe tesszük a két főszereplőt, és folyamatosan cserélgetjük a szereplőket és a stílusokat is, amikben beszélnek. Ehhez hozzátettük, hogy a beszédükben valamilyen dalból idéznek, ami éppen odailik egy-egy részhez. Délután Clovelly városába mentünk be, ahol szintén lefelé sétáltunk, a partig. A dolog egyetlen szépséghibája az volt, hogy esett az eső, de lent a parton mi elmentünk egy vízeséshez, és nem foglalkoztunk az esővel, jól éreztük magunkat. Este én mentem át Timiékhez, mivel meghívtak vacsorára, mivel Timi is volt nálunk. Valóban elég érdekes családnál laktak Timiék, eléggé ridegnek tűnt abban a házban az egész környezet. Éjszaka a prezentációnk szövegét írtam, tehát semmivel sem pihenhettem többet, mint ahogy azt nálunk tettem.

Másnap Barnstaple-ben maradtunk. Egy kvízt kellett megoldanunk, a város lakóit kérdezgetve. Elég nehéznek

találtuk, a városlakók sem igazán tudták a válaszokat, de legalább beszélgettünk angolokkal. A prezentáció előtt kaptunk egy kis időt a gyakorlásra, és 4-kor kezdtük el a műsort. Mi voltunk az elsők, majd láthattunk Y-faktort, „Bolond turisták” nevezetűt, BBC news előadást is, a legutolsó pedig abból állt, hogy a kezdő csoportból a fiúk elénekelték a Rize Up című számot. Az én estém a családdal való beszélgetéssel és pakolással telt.

Szombat reggel korán kellett kelni, a busz fél hétkor indult el London felé. Én szálltam fel utolsónak a buszra. A vendéglátóim megígérték, hogy mindenképpen írnak nekem e-mailt, amit aztán meg is kaptam. A nap „fénypontja” a Stonehenge volt, azért, mert órákat buszoztunk, és nem láttunk semmi különlegeset. Igazából pár kő, amit meszsziről egy bizonyos körzetben mászkálhatsz körül. A története valóban érdekes, de senki sem vágyott erre a programra azzal a hihetetlen lelkesedéssel. Délután értünk be Londonba, ahol az első úticélunk a diákszállás

volt. Elég rosszul nézett ki, kicsik voltak a szobák és az ágyak, a fiúk be sem fértek az ágyakba, maga az épület pedig dőlt. Ennek ellenére néhányan le tudtuk küzdeni a hisztinket, és nem foglalkoztunk azzal, hogy hol fogunk aludni, mert a városban töltött idő érdekelt minket.

Londonban én nem éreztem annyira jól magam. Szerintem rossz volt a szervezés, összevissza rohagáltunk minden nap. Engem szerencsére elkért a nővérem, ezáltal majdnem minden nap este 11-ig vele lehettem, és csak utána kellett visszamenni a szállásra. Első nap, a London Eye után, elmentünk a kedvenc koreai éttermünkbe. Sajnos nem tudtam sokat enni, mert előtte ettünk. Az az étterem arról híres számunkra, hogy utána mindig elképesztő koreaiakja-szagunk lesz. Ennek legkevésbé a szálláson lévő szobatársaim örültek, a kabátomból és a táskámból pedig csak áradt az ételszag egy teljes napig. Azon az éjszakán alig aludtunk. Anna masszírozott mindenkit, és végül mi ketten még beszélgettünk egész éjszakába

nyúlóan. Reggel természetesen nem örültünk annak, hogy még fáradtabbak vagyunk, mint amilyenek minden áldott nap voltunk egyébként.

Rájöttem, hogy sok feladatot kaptunk, nem is volt időnk pihenni. Minden nap naplóírás Angliáról, projektre készülés, prezentációra készülés, házik, hallgatási feladatot Londonról... stb. volt a feladat. Szükségünk lett volna a pihenésre, legalábbis nekem biztosan.

A következő napot vásárlással töltöttem, a kisöcsémnek szerzett be a nővérem pár ruhát. Én Blanimal, az unokatesójával, Szilivel (aki szintén Angliában él) és a nővéremmel voltam, kivéve estefelé. A tesóm és én elmentünk Chelsea-be, mivel megnyerték a bajnokságot, és kíváncsiak voltunk a

meccs utáni hangulatra. Örülök, hogy nem hagytam ki, hihetetlen jó a társaság egy ilyen helyen. A szurkolók már a villanypóznák és a kerítések tetején ünnepeltek, egyre csak nőtt a tömeg és fokozódott a hangulat. Utána a nővéremmel ettünk, és megint talákoztunk Blaniellel, sétáltunk egyet a Hyde Parkban, majd korán visszatértünk a szállásra. Én már az utazás elején megmondtam, hogy a WizzAir mindig késik. Reggel kaptuk a telefont, hogy a gépünk nem indul el este 8 körül, éjfélkor szállunk fel. Állítólag a hamufelhő utáni kavalkád okozta az egészet. Már akkor éreztem, hogy nem csak ennyit fog késni az a repülőgép. Ezek ellenére még kaptunk egy szabadnapot, tehát végül is örültünk a késésnek. Dél előtt a British

Museumban voltunk, amit én már láttam, és számomra már akkor is csalódás volt. Szerintem nem olyan érdekes az a hely, mint ahogy azt beharangozzák, és másodjára már hihetetlen fáradt voltam, alig bírtam ki az ott töltött órákat, pedig én szeretem az érdekes kiállításokat. Mindenkin kijött a fáradt-

ság, tehát már kezdtünk hazavágyani. Délután négy körül három kisbusz jött értünk, azok szállítottak minket a Luton reptérre. Akkor még nem is sejtettük, mi lesz ennek az egésznek a kimenetele.

A reptéren sikeresen becsekkoltunk, mire közölték velünk, hogy az egész nem ér

semmit, a gép reggel 4 körül indul. Visszakaptuk a bőröndjeinket, és megdöbbenve ültünk a reptér csempéjén. Mivel még szállást sem kaptunk, ezért az egész éjszakát a Lutonon töltöttük. Aludtunk pár órát, de mindenki vacogásra ébredt, fáradtak voltunk és fáztunk a fáradtságtól.

Az órák lassan, lassan teltek, éjjel háromkor jött el az az idő, amikor újra becsekkolhattunk. Mellesleg nem elég, hogy nem kaptunk szállást, éjjel előtt kaptunk egy tizenkét fontos csekket, hogy vásároljuk le még aznap. Amikor megkaptuk az új beszállókártyánkat, az indulást már 4:30-ra írták ki, de mire átjutottunk az ellenőrzéseken már 5:10 szerepelt a monitorokon. Mindenki a lehető legrosszabbul érezte magát, sokan megbe-

tegedtek, kimerültek. Élvezük ezt a kirándulást, de London már húzós volt az egész osztály számára.

Ahhoz képest, hogy a hét elején még nem is akartam hazamenni, nagyon örültem, amikor végre megérkeztünk Budapestre.

Nagyon jól éreztem magam ezen a 10 napon, kicsit jobban megismertük egymást, és rengeteg csodálatos helyre juthattunk el. Szerintem ez örökre meg fog maradni a fejünkben, mégis ez volt az évünk legjelentősebb eseménye, és a legfontosabb pillanatok nem felejtí az ember.

Verhás Georgina

2010. június

fotók: Bottlik Laura,

Verhás Georgina

Starbucks - a „harmadik hely”

Biztosan hallottál már a Starbucksról, talán már jártál is egy vagy több üzletében. Mi is nagyon szeretjük, ezért úgy gondoltuk, utánajárunk a kávézó történetének és minden más fontos tudnivalónak.

A Starbucks Coffee Companyt három angol férfi (Jerry Baldwin, Zev Siegl és Gordon Bowker) alapította 1971-ben, Seattle-ben, ezzel elindítva a helyi kávéörületet. Akkor még csak a cég egyedüli üzletként működött, a terjeszkedésre 1990-ig várni kellett. Azóta több mint 15 ezer kávézó nyílt szerte a világon. A cég célja, hogy a Starbucksot a „harmadik helyé” tegye, azaz hogy az embereknek termé-

zetes legyen, hogy minden nap, hazamenetel előtt betérjenek a kávézóba, miután elvégezték aznapi teendőiket. Magyarországon az első Starbucks 2010. június 16-án nyitott Budapesten, a Westend City Center földszintjén. A kávézó nyitását mindenki kitörő lelkesedéssel fogadta. Az emberek a nyitás után még több hónapig is órákon át voltak képesek sorba állni, csak hogy megkapják vágyott kávéju-

kat. Mi is ellátogattunk az üzletbe, és megkóstoltuk a kávékülönlegességeiket. Úgy találtuk, nagyon finomak.

Solti Hanna, Jávora Anna

fotó: coffeecatbudapest.

blogspot.com

Go West

Magyarországon a fiatalok jelentős hányada szeretne külföldre menni a középiskolai vagy egyetemi-főiskolai tanulmányai után, dolgozni, de leginkább továbbtanulni. Sokan mindezt tengerentúl, az Egyesült Államokban képzelik el, ami alapvetően nem olyan nehéz, mint azt sokan gondolnák.

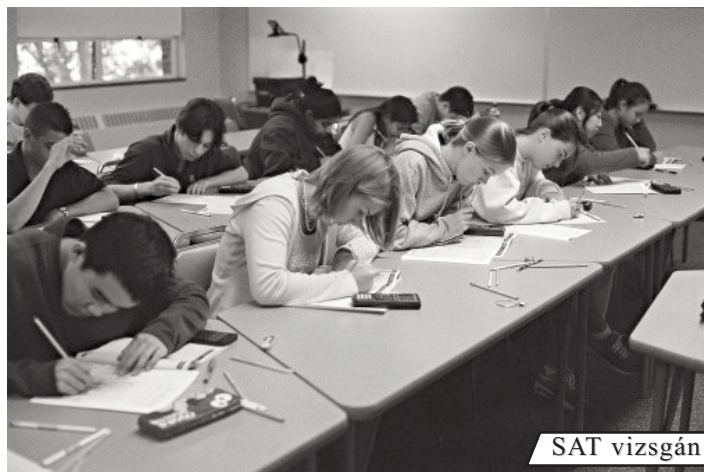
Tekintve, hogy az amerikaiak 17-18 évesen mennek egyetemre, ez így AKG-sként kicsit megborul, de ettől függetlenül 10.-esként már nem árt elkezdni készülni rá. Első körben nyilván az angoltudáson kell dolgozni, ami talán a legnehezebb feladat az egész procedúra során. Hatféle vizsga áll rendelkezésedre, ha az Államokban akarsz továbbtanulni: az SAT (Scholastic Aptitude Test, vagyis Iskolai készségteszt, ami olyasmi, mint az érettségi), a PSAT (Preliminary Scholastic Aptitude Test, vagyis Előzetes iskolai készségteszt), az SAT Subject Testek (olyan SAT vizsgák, amikben különböző tantárgyakból speciálisan érettségizhetsz), az ACT (American College Testing, vagyis Amerikai egyetemi alkalmassági teszt), az AP (Advanced Placement Test, vagyis Emeltszintű egyetemi elhelyezkedési teszt) és a TOEFL (Test Of English as a Foreign Language, vagyis Angol mint idegen nyelv).

A PSAT-t évente három és fél millió diák teszi le világszerte, legtöbbször sophomore, vagyis 10.-es korában, de vannak, akik 7.-8.-9. évfolyamon is megírják már. A teszt három részből áll: egy matematikai problémamegoldó, készségmérő, egy szövegértést mérő és 1997 óta egy írásbeli készséget mérő részből. A teszt letételének itthon vagy az USA-n kívül bárhol egyetlen nehézsége van, hogy fel kell venni a kapcsolatot egy Egyesült Államokban lévő középiskolával, és csak rajtuk ke-

resztül tehető le a teszt. Ezt egyébként nem teheti le az ember hivatalosan – persze, ha csak annyit szeretne, hogy kitölt egy-két régebbi PSAT tesztet, ami megmutatja, hogy nagyjából hol tart, ami csak neki szól, és hivatalosan nincs kiértékelve, azt akármikor megteheti. A későbbi valódi érettségi vizsga (SAT) letételéhez nem elengedhetetlen egy PSAT eredmény, tehát csak arra szolgál, hogy tudja valaki, mennyire van még a céljától.

Ami viszont mindenképp kelleni fog, ha esetleg az USA egyetemeit választja valaki, az egy TOEFL, amit minden külfölditől kérnek, akinek nem angol az anyanyelve – jobb egyetemeken a maximumhoz közeli pontszámkövetelménnyel. A tesztet kétféle formában lehet letenni: interneten (max. 300 pontos rendszer) és rendes, papír teszten (max. 677 pontos rendszer). A papíros formában szerepel egy hallás utáni szövegértés, egy írásbeli készségmérő, egy szövegértési- és egy írásbeli feladatsor. A sima írásbelin esszét kell írni 250-300 szóban, a készségmérésben mondatokat kell kiegészíteni és hibákat megtalálni szövegekben, tehát azt mondhatjuk nyelvtani tesztnek is. Az egész teszt három órát vesz igénybe. Az internetes tesztben olvasás- és hallás utáni szövegértési feladatok, beszéd teszt és írásbeli feladat szerepelnek. A teszt négy órá.

12.-13.-os korban érdemes letenni a SAT-t, ami az érettségi-

SAT vizsgán

nek felel meg. Ugyanolyan részei vannak, mint a PSAT tesztnek, a maximum megszerezhető pontszám 2400 pont, minden szekcióban 800. A jobb iskolák is általában csak 1400-1800 közötti pontszámot várnak el, de a Harvardra való bekerüléshez például 2070 pontot kell összeszednie a felvételizőnek. A magyar oktatási rendszerhez mérve az SAT nevetségesen egyszerűnek mondható, leginkább a matematikai részét tekintve, de az írásbeli készségmérésről például a szóbehelyettesítés rész is kimondottan egyszerű egy C1-es szintű angoltudással.

Az SAT vizsgának van választható része is, ezek a Subject Testek, ami annyit tesz, hogy különböző tantárgyakból és idegen nyelvekből is tehető SAT vizsga (pl. kínai, francia, olasz nyelv, biológia, történelem és irodalom tantárgy). Az egyetemeken ezek is regisztrálhatóak, figyelembe veszik őket a felvételnél, de ez nem kötelező.

Az SAT vizsga helyettesíthető ACT vizsgával is, az egyetemeken megadják a követelményeket mindkét vizsga pontrendszere szerint. Az SAT jóval népszerűbb, de egyformán elfogadott mind a kettő. Az ACT

teszt ugyanúgy egy standardizált teszt, mint az SAT, vagyis egységes követelményrendszerre van, és ez a teszt kifejezetten az „egyetemkészségre” koncentrált, vagyis, hogy az adott vizsgázó mennyire áll készen az egyetemi munka teljesítésére. A teszt öt részből áll: angol, matematika, olvasás, tudomány és opcionális írásbeli szekció. Feleletválasztós kérdések mind, a vizsga összesen 205 percet vesz igénybe. A maximálisan elérhető pontszám 36 mind a négy kötelező résznél, vagyis összesen 144 pont szereshető, plusz 12 pontot lehet még kapni a választható írásbeli tesztre.

Az ACT, SAT és TOEFL teszteket Magyarországon a Fulbright intézet szervezésében lehet letenni, évente 4-6 alkalommal mind a hármat. Felkészítő workshopokat is tartanak ugyanitt.

Az egyetemeken egy része a felvételi követelmények között mindezeket a vizsgákat megadja (kivéve a TOEFL), a felvételiző választhat, hogy melyik vizsgájának pontjait érvényesítteti – legalább kötelezően egyet, de többet is regisztrálhat az intézményekben.

Lehetőség?

Hitelesen a Diákhitelről

De jó lehetőség-e a Diákhitel? Egy friss érettségivel, ám üres zsebekkel biztos, hogy azonnal a Diákhitelhez kell folyamodni itt, Magyarországon, ahol a képzetlen munkaerő aranyat ér, és akár ezerszámra lehet részmunkaidős diákmunkát elvállalni?

Röviden a Diákhitelről

A Diákhitel egy különleges hitelkonstrukció, a magyar állam vezette be. Meghatározott összegeket vehetnek fel a hallgatók, szinte szabadon variálható futamidővel és törlesztőrészzel bárminek a finanszírozására – elsősorban a tanuláshoz kapcsolódó költségek fedezésére. Csak annyi kell ehhez, hogy az Európai Gazdasági Térségben járj egyetemre, magyar állampolgár legyél, és hogy ne töltsd be a 40. életéved. De vajon érdemes-e belevágnod?

Akik igénybe vették a Diákhitelt

Ahhoz, hogy megtudjuk, érdemes-e felvenni diákhitelt, két interjúalanyt kérdeztem meg: az építészmérnök Katát, aki éppen visszafizeti, és a marketing-menedzsmenet tanuló Flóriánt, aki jelenleg igénybe veszi a hitelt. Katának elsősorban megkönnyebbülést okozott a havi 20 000 forintnyi diákhitel, szerinte „az építészmérnöki kar nagyobb erőbedobást igényel”, és jobb volt így, hogy nem a délutáni munkákra, hanem a tanulmányutakra

emlékszik. Flórián már negatívabb, neki „egy havi ételre és jegyzetekre elég” a 40 000 forint. „Dolgozok, pályázok. Szüleim nem nagyon tudnak sokat belerakni a tanulásba, mivel több hitelük is van, a válság csak nehezítette a helyzetet.” Kata szerint „jobban kéne hangsúlyozni, hogy kezd el azonnal visszafizetni, én külföldi utam miatt egy évig nem is fizettem, és eszméletlen sok tartozás gyűlt fel, ami kamatozott”. Hozzátette, hogy „lehet, hogy már több tájékoztatás van.” A munkaerőpiacról így nyilatkozott: „Alapvetően a legnagyobb probléma nem a munkaerőpiaccal, hanem a felsőoktatással van nálunk, de ez egy másik mese. Építészmérnöki diplomám van, épp most ez nem a legjobb a válságban, de különben ez egy fizetőképese diploma, nem gondolnám, hogy más szakra kellett volna járnom. Szerintem vissza is fogom tudni fizetni a hitelem rendesen, gond nélkül.”

Akik nyújtják a Diákhitelt

Az interjúalanyaimmal való beszélgetés során felmerült problémákkal (a tájékoztatás kevés és önmagában a diákhitel nem ad elegendő mennyiségű pénzt) kapcsolatban Imre Zitához fordultam, aki a Diákhitel marketing- és kommunikációs igazgatója: „A diákhitelt felvevők több mint fele tanulmá-

nyokkal kapcsolatos kiadásokra költi a pénzt. A kutatások szerint a Diákhitelre azok panaszkodnak, akik nem ismerik ennek a speciális kölcsönnek a feltételeit.” Zita elmondása szerint az igényekhez igazodva a jogosultsági korhatár 35 évről 40 évre emelkedett. A felvehető hitelösszeg felső határa induláskor 21 ezer forint volt, mára ez államilag támogatott képzés esetén 40 ezer forint, míg költségtérítéses képzésnél 50 ezer forint. 2010 nyarától egy 8,5%-os, kedvezőbb kamatot is bevezettek. A fejlesztési tervekben szerepel, hogy megjelenik Facebookon és Twitteren is a Diákhitel, hiszen „a fiatalokhoz – sőt ma már egyre inkább a szülőkhöz is – az interneten keresztül vezet az út.”

Véleményem a Diákhitelről

A Diákhitel egy lehetőség. A munkaerőpiac problémáit nem tudjuk kivésézni ebben a cikkben, de a Diákhitel egyfajta befektetés és kényelmi opció, hogy ne a munkára kelljen koncentrálni, hanem az egyetemre. Segítség, ami jelentősen könnyíti a diploma megszerzését, ha hátrányosabb helyzetben vagyunk, viszont a pályakezdés és lakásvásárlás nehézségeiben igazi hátráltató erő tud lenni a visszafizetés.

Halpern Bence

A hivatalos reklámpakát

Az Alternatív Közgazdasági Gimnázium Iskolabíróságának 1/2010. (VI. 15.) határozata

*Az Iskolabíróóság elutasítja *** ** évfolyamos tanuló, *** ** évfolyamos tanuló és *** ** évfolyamos tanuló (a továbbiakban: Beadványozók) fellebbezését, melyet a Beadványozók az Alternatív Közgazdasági Gimnázium Nevelőtestületének 2010. június 10-én hozott határozatával szemben nyújtottak be az Iskolabíróóság-hoz.*

Az Iskolabíróóság egyúttal helyben hagyja az Alternatív Közgazdasági Gimnázium Nevelőtestületének 2010. június 10-én hozott határozatát.

Az Iskolabíróóság jelen határozatával szemben annak kézhez vételétől számított 15 napon belül lehet fellebbezni az AKG Alapítvány Kuratóriumához. A fellebbezésnek a határozatra nézve halasztó hatálya van.

Indokolás:

A Beadványozók az Alternatív Közgazdasági Gimnázium Nevelőtestülete 2010. június 10-i határozatának (a továbbiakban: Határozat) azon pontját támadták meg az Iskolabíróóság fellebbezésükkel, amely a tornaöltöző rongálása kapcsán rendőrségi feljelentés megtételéről rendelkezik.

Az Iskolabíróóság eljárása során a Beadványozók beismerték azon tetteiket, amelyekre tekintettel az Alternatív Közgazdasági Gimnázium Nevelőtestülete a Határozatot meghozta.

A Beadványozók tettüket megbánták és pénzbeli kártérítés megfizetését vállalták. Az Iskolabíróóság eljárása során felajánlotta Beadványozóknak azt, hogy ennél komolyabb tevékeny megbánást tanúsítsanak a károsult AKG-val szemben. Az Iskolabíróóság e körben azt ajánlotta fel Beadványozóknak, hogy a sértett AKG által elfogadott módon és mértékben tegyék jóvá a cselekményükkel okozott sérelmet, mely vagyoni és nem vagyoni kárból áll. Az Iskolabíróóság ajánlata szerint a Beadványozók által okozott 185.000 Ft vagyoni kár megtérítése és jóvátétele nem közvetlen pénzbeli kártérítés lett volna, hanem az AKG-ban végzendő nyári munka. Az AKG-ban nyaranta a diákok 420 Ft/óra munkabéért dolgoznak. A 185.000 Ft vagyoni kárt te-

kintve ez 440 munkaóra ledolgozását jelenti. Az Iskolabíróóság a Beadványozóknak ezen 440 munkaóra munkavégzés ledolgozását ajánlotta fel, mely az AKG javát szolgálta volna. A Beadványozók közül *** és *** a munkavégzést határozottan elutasította, míg *** csak abban az esetben végzett volna munkát az AKG javára, amennyiben az AKG-val kapcsolatos tanulói jogviszonya nem szűnik meg.

Az Iskolabíróóság az eljárás lefolytatása során azt tapasztalta, hogy a Beadványozók elkövetett cselekményeiket más tanuló társaikra is szét akarták teríteni, azokat ezen cselekmények elkövetésével vagy abban való közreműködéssel alaptalanul megvádolták.

Az Iskolabíróóság álláspontja szerint a Beadványozók által elkövetett cselekmények társadalomra való veszélyességének foka nem csekély, mivel az AKG közösségének okozott vagyoni és nem vagyoni kár tetemes mértékű. Az elkövetett cselekmények teljességgel szemben állnak az AKG pedagógiai programjával és értékeivel, az itt tanuló diákok számára kifejezetten káros mintát szolgáltatnak.

Az Iskolabíróóság felhívja az Alternatív Közgazdasági Gimnázium Nevelőtestületének figyelmét arra a sajnálatos tényre, hogy Beadványozók cselekményeiket hosszú időn keresztül, folytatólagosan tudták elkövetni úgy, hogy sem a Nevelőtestület tagjai, sem az AKG alkalmazottai nem észlelték, vagy ha észlelték, nem akadályozták meg a cselekmények folytatását. Felkérjük az AKG pedagógiai vezetőjét arra, hogy vizsgálja ki az eset összes körülményeit.

2010. június 15.

dr. Fiák István
szülőbíró

dr. Kovács Ildikó
kuratóriumi bíró

Sulyok Pap Zsuzsa
tanárbíró

Molnár Anna
diákbíró

Közzétéve az Iskolabíróóság Ügyrendjének záró rendelkezése szerint az iskola diákújságjában.

(www.akg.hu/program/iskolabirosag.doc)

Webkettőpontnulla

Élet az iskolán túl – a számítógép előtt

A mai gyerek: barátfüggő. Ez teszi a mai gyereket internetfüggővé. A kérdés, hogy szabadna-e a kettőnek szorosan kapcsolódnia egymáshoz. Szabadna-e egy átlagos, mindennapi tinédzser fiúnak „a barátaimmal beszélgetek” indokkal egész délután a számítógépen lógnia? Elfogadható-e, hogy a „mai gyerek” meghatározásból nem hiányozhat a „Facebookon regisztrált” címke? A szülők nem értik, a nagyszülők fel sem foghatják, a tinik imádják, barátság pedig nem is tudna létezni nélküle.

Résztevéként én sem tudnám máshogy elképzelni, meg kell mondanom: szerintem ennek így kell lennie. És ilyenkor nem kizárólag a Facebookra gondolok, sőt: a web 2.0 önmagában annyi mindent hordoz, hogy fel se lehetne sorolni. Ez egy gyűjtőnév, amit azokra az internetes oldalakra, szolgáltatásokra illetve alkalmazásokra használunk, amelyek a közösség, azaz a felhasználói társadalom segítségével nélkül nem tudnának fennmaradni.

Tim O'Reillynek, az O'Reilly Media cég alapítójának tulajdonítjuk a webmánia huszonegyedik századi megindulását, aki egy 2004-es interjúban nyilatkozott a Web 2.0-ról (bár ő eredetileg nem az internet új generációját értette alatta, hanem egyszerűen a világháló gazdaságának második feltámadását). A hír maga, miszerint megérkezett a második lehetőség ideje, eljutva a világ

informatikai közönségéhez, hatalmas láncreakciót indított meg. A Föld minden táján megkezdtek az internet felújítását, aminek másfél év alatt meg is lett az eredménye. Persze a webkettő nem 2004-ben kezdődött, ez legfőképp igaz a közösségi oldalakra, főleg, hogy a Facebook a bejelentés időpontjában már hónapok óta működött.

1995-ben egy amerikai iskola honlapjaként indult el a Classmates.com, ahol az iskolapolgárok bejelölhették egymást ismerősnek, és egy belső e-mail-rendszeren üzeneteket küldhettek egymásnak. Világszerte kollégiumok, egyetemek, de hamarosan már közösségek, rajongói oldalak is követték a példát, a 21. századra mintegy száz különböző ismeretségi hálózatot létesítve. Ekkor elkezdtek megjelenni általános portálok, ahol nem volt lényeges, honnan jössz vagy mit csinálsz, bármikor regisztrálhattál, és kihasználhattad ugyanazokat a lehetőségeket, mint a többi felhasználó. Ez például egy nagyon fontos dolog. A webkettőnek összesen egy alapelve van: az egyenlőség. Egy weboldalnál vagy egy közösségi portálánál a legfontosabb, hogy a felhasználói társadalomnak ne kelljen harcolnia egyes jogokért, mindenki a kezdettől fogva egyenlő és teljes hatalmú legyen. Az első, százmillió regisztrált felhasználót átlépő ismeretségi hálózat a MySpace

lett 2002-ben, de nem tartott sokáig az egyeduralom, ugyanis 2004 februárjában négy kollégiumi fiatal megalapította a mai világ legismertebb, legnagyobb, legtöbb embert „mozgósító” internetes oldalát, a Facebookot, ami ebben a pillanatban több mint 520 millió felhasználó támogatásával, segítségével javul és fejlődik napról napra.

A webkettőhöz kötött alapfogalom a tartalommegosztás. Egy időben a hír-, illetve linkmegosztással nem voltak gondok, de a médiafájlok, játékok továbbadása már erős jogi vitákat indított meg, amik még ma is zajlanak. Említettem, hogy nem csak a közösségi portálok tartoznak a webkettő fogalomba. Videó-, zene-, képmegosztás, közösség által szerkeszthető ismerettárak, fórumok, blogok, aukciós oldalak vagy virtuális világok. Ezeket mind hozzá lehet kötni egy-egy adott oldalhoz: YouTube, Flickr, Wikipédia, Twitter (mikroblog), Vatera. Rengeteg van. Egyetlen közös tulajdonságuk, hogy a felhasználói társadalom nélkül, akik életet, tartalmat visznek az üres oldalakba, egyik sem jöhetett volna létre. Mindannyian használjuk, együtt vagyunk az

internet fogaskerekei.

A legfőbb kérdésre visszatérve, miszerint fontos-e, hogy a mai gyerek nap mint nap az interneten lógjon, úgy gondolom, nem adhatok megfelelő választ egyedül. A gyerek mindent leegyszerűsít, az internet is mindent leegyszerűsít, ezt a két dolgot pedig már csak ötvöznünk kell: a gyerek mindent az interneten csinál. Ott keres, ott tanul, ott beszélget, ott hallgat zenét. Ez a szülők nagy százalékának gondot okoz, mert ők a könyvekhez, cd-lejátszókhöz vannak szokva. Most, hogy belegondolok, a mai tinédzser még a televíziót is a számítógépe monitorára cseréli. Egyszerűbb neki, ha az aznapi epizódját letölti és chatelés közben végignézi, majd megosztja társaival a véleményét. Mire a folyamat végére érünk, az idő elfogyott, vacsorázni és kell lefeküdni, és kiderül: gyerekünknek sikerült megoldania minden feladatát. Barátaival megbeszélte a házi feladatot is, amit gyorsan meg is írt. A felnőttek kéréseit is teljesíteni tudja, főleg ha nem fizikai munkáról van szó. Utóbbi esetben persze illik felállni a monitor mögül.

Turczy Ádám

Kalózkodás - hogyan tovább?

Egy AKG-s diák mindennapjának biztosan ismerős lesz a következő helyzet, amit vázolni fogok. Igen, a folyosón rohangáló diákokról van szó, zsebükben a „jailbreakelt” iPhone-jukkal, akik hazamennek, és az aktuális fősodrásbeli popsztár számait letöltik, aztán leülnek otthon Sims-ezni vagy multizni a Call of Duty valamelyik verziójával – ami persze ugyanúgy torrentről jött le. Sokan most azt hihetik, hogy most valami fura technikai szlengről fogok cikket írni, a téma azonban populáris, napjaink legelcsépeltbb témája: az illegális letöltések.

Illegális letöltés?

A kép jóval árnyaltabb, mint azt elsőre gondolná az ember. Nemcsak hogy különbség van a között, hogy torrentről vagy közvetlenül egy szerverről töltünk-e le, hanem az sem mindegy, hogy éppen szoftvert használunk, vagy filmet, zenét töltünk le. „A pusztán magáncélú, jövedelemszerzést nem szolgáló másolás a szerzői jogi törvény alapján az úgynevezett szabad felhasználás körébe tartozik” – nyilatkozott az Index szerkesztőségének Lattmann Tamás jogász, az ELTE és a ZMNE oktatója.

Röviden összefoglalva, az EU-ban elsősorban a megosztás büntetendő, és nem a letöltés. A torrentezés tehát eleve illegális, mert ott letöltés közben másoknak is küldünk a mi fájlunkból, tehát technikai értelemben megosztunk egy fájlt. A filmek vagy zenék letöltése az adott kiadó jogait sérti. Lattmann Tamás szerint „jelenleg a jogosultak nem lépnek fel elég határozottan, az ilyen módon terjesztett tartalmak jelentős részének pedig mintha nem lenne jogsúlya, legalábbis hazánkban. Például olyan tartalmak esetében, melyeket hivatalosan nálunk még nem adtak ki – vagy nem is fognak –, ezért

nincs is olyan jogosult, akinek az érdekeit konkrétan sértené.”

A kedvenc sorozataink letöltésében pedig lényegében itt a pont. Ha nem jelent meg Magyarországon, nincs is miről beszélni. Az viszont már problémásabb, hogyha például az első évad megjelent, a második évad nem. Véleményem szerint itt a kiadónak toleránsabbnak kell lenniük a letöltőkkel szemben, ugyanis ha „licencelt” is egy tartalom, de legális úton nem megnézhető – értem ezalatt, hogy tévében nem megy és DVD-n se adták ki, illetve interneten sincs legálisan megosztva (bár hasonló próbálkozások már vannak az AXN-től sorozatügyileg) –, akkor megvontunk egy tartalmat a nézőtől, ami nem egy jó dolog.

Zenével azért más a helyzet, de főleg mainstream tekintetben. Nyilván, ha egy kislemeztől van szó, aminek nálunk nem jelent meg a lemeze, akkor nyugodt szívvel le lehet tölteni, mert nem licencelt tartalom, de SP, Lady Gaga, David Guetta, na meg az összes Disney-sztár már igencsak nem ebbe a körbe tartozik.

A szoftvereknél pedig már a használat ténye is jogsértő, ha licencelt, ha nem. Tegyük hozzá, ez – kivéve az irreáli-

Mobiltörés

san drága szoftvereknél – nem is olyan nagy baj. A legtöbb cég ingyenes próbaverziót biztosít, amivel meg tudjuk magunkat védeni attól, hogy sok dollárunkat egy használhatatlan programra pazaroljuk. Sajnos egy tisztességes vásárlónak meg kell fizetnie a letöltőket. Például egy üres CD vagy DVD árban már alaphoz benne van ez az összeg.

Na de mi van a jailbreakkel?

Nagyon sok embernek ismerős lehet a téma, amikor arról beszélek, hogy az Apple mennyire lekorlátozza az operációs rendszerében rejlő lehetőségeket. Az egy dolog persze, hogy nem szabadon szerkeszthető, úgynevezett nyílt forráskódú operációs rendszer van az iPhone-on, de a Flash-sel való összeférhetlenség már sokaknál kiverte a biztosítékot. Erre találták ki a jailbreaket (ez az operációs rendszer megnyitása az Apple korlátozása ellenére), ami elég nagy fejtörést okozott az Apple-nek. Azonban a Digital Millennium Copyright Act (digitális szerzői jogi törvény) változtatása külön

kitér a jailbreakekre, e szerint megengedett az iPhone-ok feltörése. Bár igaz, hogy a cég a használati feltételekben tiltja ezt, azonban ezt a problémát nagyon elegánsan ki lehet küszöbölni, ugyanis a használati feltételeket csak az App Store használatakor kell elfogadni.

Persze ettől függetlenül a szerzői jogvédelem alatt álló alkalmazások letöltése megkárosítja a fejlesztőket, úgyhogy az továbbra is illegális. De például, hogy egy Flash-t felrakjunk a feltört iPhone-unkra, az teljesen elfogadott jogilag.

És mi mit gondolunk?

„Igazság szerint nagyon sokszor nem töltök le. Nem olyan nagy tragédia, hogy néha-néha letöltögetünk, csak ne vigyük túlzásba. Az előadók ugyan elesnek egy kis pénztől, de sokkal többen ismerik meg őket ezáltal” – nyilatkozott az egyik AKG-s diák. Az orosházi Táncsics Mihály Gimnázium egyik tanulója is kérdeztük: „Nem vagyok szent, én is benne vagyok a dologban, töltögetek rendszeresen, de amikor tudok, ellene vagyok a dolognak.” Amikor

rákérdeztünk, hogy van-e, azt mondta szerkesztőségünknek: „ingyenes alternatívákat keresek, amennyire engedni a pénztárcám ezeket a termékeket, és amiket letöltök, később meg is veszem. Továbbá másokat is próbálok erről meggyőzni.”

„Illegális letöltések lesznek mindig, mert irreális ára van minden szoftvernek. Ez a

szükséges rossz. De az igazán jó termékek mindig is fennmaradnak, és valódi hasznot hoznak a fejlesztőknek” – mondta szerkesztőségünknek a BME egyik hallgatója.

Akkor hogyan tovább?

Az én véleményem az, hogy nagyon sokszor a nem licenccelt tartalmak letöltése miatt

haragszanak a letöltőkre, ami teljesen jogtalan. Egy japán képregényrajzoló csak annyit üzent nekünk, hogy kapjunk rákot, amiért az ő alkotásait letöltjük. Tegyük hozzá, félig-meddig legálisan.

Talán könnyen belátható, hogy erre nincs jó megoldás, alapfeltétele lenne az illegális letöltés megszűnésének, hogy mindenki legyen olyan pénz-

ügyi állapotban, hogy ezeket a termékeket megvehesse. Visszont a kiadóknak és a jogvédőknek is be kell látniuk, hogy a Magyarországon nem megjelent tartalmak nem pénzkiesést okoznak, hanem lehetőséget a megjelenésre. És ez nem büntetendő, hanem inkább jó dolog.

Halpern Bence Márk
(King Kong)

Tied az egész világ - a YouTube-on

Mi is az a YouTube? Lehetőség, hogy ugyanazt lássam, halljam, mint bármelyik másik gyerek Londonban, Párizsban, New Yorkban vagy bárhol a világon. Lehetőség, hogy ők meg azt láthassák, amit én teszek föl. Szabad és demokratikus, hisz mindennek az a mércéje, hogy hány embernek tetszik. Teljesen mindegy, hogy fiú vagy lány, fiatal vagy öreg, gazdag vagy szegény vagy, csak az számít, hányan kattintanak rá.

Minden témában lehet videókat találni, így minden korosztálynak ad valamit a YouTube. Természetesen a fiatalok körében a legelterjedtebb. A srácok mindig megnevettetik, ámulatba ejtik egymást a legabszurdabb, legviccesebb, leglátványosabb videókkal. A lányoknak lehetőségük van betanulni a dalszövegeket, mi fiúk pedig sokszor csak csodálkozunk, honnan ismernek ennyi dalt. Tanuláshoz, munkához is jól használható, sok információhoz hozzá lehet jutni az oldalon keresztül.

Bárki, aki belép az oldalra, megtekintheti a feltöltött videókat. Azonban, ha kommentelni is szeretné az ember, amit megtekintett, vagy esetleg maga szeretne videót feltölteni, regisztráció szükséges. Ez persze ingyenes. A regisztrált felhasználók a vi-

deókat értékelni is tudják. Módunkban áll listákat készíteni, azaz a számunkra legkedvesebb videókat összegyűjteni egy helyre. Egy videó akkor számít kifogásolhatónak, ha sok benne a trágár szó vagy esetleg pornográf elemeket tartalmaz. Ha ez zavarja az embert, rá kell kattintani a „kifogásolás” gombra, és be kell írni a felháborodás okát. Amennyiben elfogadják az érveket, a kiskorúak és a nem regisztrált vendégek számára a videó elérhetetlen lesz.

2005-ben három alkalmazott kilépett PayPal nevű amerikai cégből, és megalapították ezt a szolgáltatást. Ugyanebben az évben az év találmányaként került a Times magazinba. Egy évvel később a Google felvásárolta a YouTube-ot, így már az ő leányvállalatuként működik. Az 1,65 milliárd dollá-

IrodaTube

ros cég székhelye a kaliforniai San Bruno lett. Ez az oldal tulajdonképpen egy „webes forradalom” volt, és még ma sem alkottak ennél jobbat. Eleinte főleg otthonról feltöltött videókat lehetett nézni, de ma már megtalálhatók teljes filmek, műsorrészletek és zenevideók is. Természetesen tiltják a szerzői joggal védett videók közzétételét, de mivel percenként kb. 24 órányi videó kerül fel, lehetetlen mindet elsőre kiszűrni.

A YouTube jelenleg a világ egyik legsűrűbben látogatott oldala, napi szinten 2 milliárdan látogatják. Így a cégek is rájöttek, az oldal kifeje-

zetten jó a reklámozásra. Napjainkban már egyre több cégnek, médiavállalatnak, hírességnek saját csatornája, része van a YouTube hálózatában. 2009. óta már a filmipar is jelen van, ugyanis elindított egy úgynevezett prémium szekciót, amin filmek, sorozatok teljes terjedelmükben megtekinthetők. Ami meglepetéssel szolgált számomra, hogy egyelőre az oldal nem termel profitot, noha ez rendes pénzforrás lehetne. Így mostanra a tulajdonosok tervbe vették a Google-nál már használt és bevált hirdetési alkalmazás beindítását.

Bruck Áron

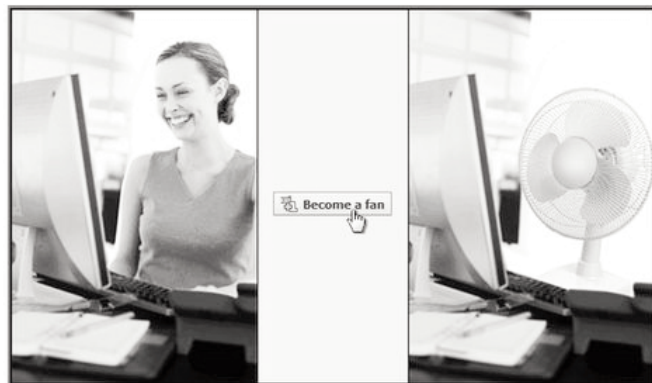
Kocka vagy digitálisan átállt?

A most következőkben személyes jellegű eszmefuttatásomat olvashatjátok arról, hogy, akit kockáknak hívunk ma, azok tényleg függők-e, mert szerintem a helyzet kicsit más.

A digitális átállás rövid vagy éppen elhúzódónak is mondható átmeneti időszakát éljük. Az analóg tévék és rádiók korszaka elmúlt, és az internet veszi át minden felett a hatalmat, a digitális tévével, az interneten fogható rádióval. A hordozható lejátszók nagy szerepet játszanak ebben, a 3G és a Wi-Fi segítségével. Az új játékok pedig úgynevezett „webkettősödést” élnek át, ahol a közösségi oldalakkal összekapcsolhatjuk tevékenységünket, így nem ritka, hogy a Facebookon minden új játékbeli tárgyunkról tudomást szerezhetnek ismerőseink.

Azt mondják, hogy azok, akik a Facebookon lógnak egész nap, nem normálisak. Ez persze az én véleményem szerint is igaz, de nagyon sokan már azt gondolják, hogy ha Facebookod

van, kocka vagy, ha játszol gépen, kocka vagy, néha még ha dolgozol gépen, akkor is. Pedig itt az a nagy helyzet, hogy már az élet is kezd monoton lenni analóggként, lassan az egész életünket át kell tenni digitális formátumba. Ebben a helyzetben pedig nem kocka vagy vagy nem vagy kocka a kérdés, hanem sokkal inkább az, hogy túl akarsz-e élni vagy nem, mert az analóg világban nem biztos, hogy sikerrel fogsz járni. Ráadásul hamarosan át kell állni mindenkinek a digitális sugárzás vételére, ami újabb problémákat okoz. Úgy gondolom, hogy érdemes néha a jövőbe nézni, hogy 1000 év múlva ezek a kockák még mindig azok lesznek-e, vagy éppen ők lesznek már azok, akik a régi, hagyományos dolgokhoz vágy-

FACEBOOK

I just don't understand it.

nak vissza. Gondoljunk csak bele, hogy ami most a környezetvédelem (nem járunk kocsi-val, nem gyártunk csomó fölösleges dolgot), az 1000 évvel ezelőtt teljesen természetes dolog volt, ugyanis nem volt se kocsi, se gyár.

Persze a jelenben élünk, de a kockák nem örültek és nem függők – legalábbis akiket annak hívunk –, csak máshogy

képzelik el társadalmi szerepüket, és máshogy érzik jól magukat. Mindenki azt csinálja, ami jólesik neki, azzal foglalkozzon, amivel szeretne.

Sokan azt mondják például, hogy a chaten veszélyes társat keresni. Szerintem meg a diszkóban fényekkel veszélyesebb.

Halpern Bence Márk

Emlékezz rám

Furcsa kuszaság, emlékek keringenek a fejemben. Gondolatok, amelyeket ez a film indított el bennem. Nem gondoltam volna, hogy ez a film másra is jó lesz azon kívül, hogy másfél óránál is több ideig legeltethessem a szemem Robert Pattinson borostás arcán, és azon gondolkozzam, hogy miért ő a világ egyik legszívdöglesztőbb pasija. Márpedig a film végén könnyek futottak el a szemem, és furcsa dolgok jutottak az eszembe.

Nem sokat hallottam a filmről mielőtt megnéztem, ámbar tudtam azonnal, hogy ezt látni fogom. Elolvastam róla egy ajánlót, és így ültem be a filmre.

A történet főszereplője Tyler, az apja ellen lázadó fiú. Sok gonddal küszködik, többek közt nem tudja túltenni magát bátyja halálán, aki hat éve halt meg, 22 éves korában. Az apja nem törődik vele, és a húgával sem, ráadásul le is tartóztatják, mert kiállt mások igazáért. A történet során nem egyszer kerül börtönbe, sokszor örültek tünik. A rendőrnek, aki miatt börtönbe került, van egy lánya,

s csak hogy móresre tanítsák ezt a férfit, Tyler – a szobatársa javaslatára – kikezd a lánnyal. Ebből persze később szerelem és még több bonyodalom szövődik. A húga, Caroline sem tud beilleszkedni az iskolába, s ebből később még nagyobb bajok lesznek, amelyek Tyler tűrőképességét is lassan felőrlik. Végig azon izgultam és gondolkodtam, hogy a fiú is elköveti-e azt a hibát, amit a bátyja, vagy minden megoldódik, és a történet vége vidám lesz.

Hát végül egyáltalán nem az lett a film vége, amire számítottam. Az egész történet 2001-

ben, a nagy amerikai terrortámadás idején zajlik, így a film elején – már ha jobban figyelünk – következtethetünk a film végére is, ha tudjuk, hogy milyen szörnyű dolgok történtek akkor.

A színészek játéka nekem tetszett, a kislány, Caroline jól hozta a különc kislány figuráját, Robert úgy játszott, hogy meg tudtam feledkezni az Alkonyatban szereplő figurájáról, Pierce Brosnan pedig igazán

utálnivaló ember volt a filmben.

A történet tele van szenvedéssel, önmarcangolással, szerelemmel, vitákkal, némi kis boldogsággal, a vége felé megnyugvással és sok-sok könnyezésre készítő résszel. Azoknak ajánlom, akik szeretik az édesbús történeteket, Robert Pattinsont, és megelégszenek a már ezerszer látott fordulatokkal.

Varga Dóra

Hétmérföldes szerelem

Nos, amikor kitaláltam, hogy erről a filmről fogok írni, cseppet sem voltam elragadtatva az ötlettől, de hát nem jutott más az eszembe. Valahogy az előzetese nem fogott meg túlságosan, de végül rávettem magam, hogy megnézzem. Azt kell hogy mondjam, kellemesen csalódtam, de azért annyira nagyot nem. Nem volt olyan rossz; olyan tipikus amerikai film, amiben szó volt az életről, szerelemről, és belevittek némi humort is. Bár a történet más volt, mint amilyen általában szokott lenni. Mert ugyebár a többi mind arról szól, hogy a fiúnak, illetve a lánynak mennyi nehézséggel kell megküzdenie azért, hogy végül összejöjje-

nek. Csakhogy itt ők már az elején összejöttek. Ennek a filmnek inkább lehetne azt a címet adni, hogy: „Hogyan éljük túl a távkapcsolat veszedelmét?” Merthogy erről szól a film, egy lányról meg egy fiúról, akik szerelmesek, de távkapcsolatban kell élniük. Az egyiknek mindig fel kell áldoznia magát, és általában ebből jön a bonyodalom. Képes-e két ember úgy élni, hogy talán csak hétvégeként lehetnek együtt? Drew Barrymore és Justin Long mindenképp megpróbálja. Meg színészkedni is próbálnak. Barrymore még valamennyire jó, de hát hány film-ben láttunk már kezdő újságit, aki keresi a szerelmet?

Long pedig, ha akarna, se tudna vicces lenni. Tudom, hogy róluk szól a történet, de ha nevetni akarsz, semmiképp se rájuk koncentrálj. Charlie Day, aki Long egyik barátját játssza, mindenképp megéri a pénzt. Na nem olyan nagyon, de ha röhögni akarsz egy jót, miatta mindenképp menj el.

Jávor Anna

Hétmérföldes szerelem (Going the Distance, 2010, 103 perc)

Rendezte: Nanette Burstein

Szereplők: Drew Barrymore,

Justin Long, Charlie Day,

Christina Applegate

Hibrid

Jó kritikák, szép képek és egy jó kis előzetes után beültem a moziba, én is részese lehessenek a hibridek világának.

A történet egy kutatópárosról szól, akik számos sikeres kísérlet után valami nagyobb kihívás elé szeretnének nézni. Egy emberi és egy állati DNS segítségével új fajt terveznek létrehozni, amely nemcsak egyedülálló és különleges lesz, hanem számos betegség ellenszerének hordozója, így az AIDS-nek és kisebb-nagyobb nyavalyáknak is. Sajnos ennek a fajnak a létrehozására a főnöknő nem adott engedélyt. Makacs kutatóink azonban nem adták fel, így elkezdtek kimaradozni a munkából, felváltva jártak dolgozni, miközben egy másik laborban a hibrid létrehozásán fáradoztak. Sok próbálkozás után megtalálták a megfelelő DNS-eket, s innentől minden felpörög a színen.

A magzat egyre csak nőtt és növekedett, kicsit gyorsabban is, mint kellett volna. Mire pislogtam egyet, a szörnyecske meg

is született, s az első lépéseket is megtette. A kutatónő úgy kezelte a hibridet, akár saját gyerekét, s ennek az oka is megvolt. A kutatópár a való életben is egy párt alkotott, de a nő nem állt még készen a gyermekvállalásra, pontosabban inkább félt a szüléstől, s így a hibrid létrehozása után úgy érezte, mintha az a gyermeke lenne. A férfi eleinte ellenezte is, hogy a szörnyet életben tartsák, de látván kedvese elszántságát, adott nekik egy esélyt. A lebukásveszély miatt elköltöztek a nő gyermekkori házába, s oda rejtették az akkor már nagyobbacska hibridet. Dren, a szörny, sok változáson ment keresztül, amire nem találtak magyarázatot, sem a kutatók, sem mi, nézők.

A film vége nagyon abszurd és hihetetlen volt, nehezen felfogható és meglehetősen erőszakos. Bár horrorfilmként való-

színítható a végkifejlet, azért szolgál még számos meglepetéssel.

Bár maga az ötlet remek volt (engem tényleg érdekel egy ilyen téma, amiben egy emberfeletti lényről van szó, aki nem melleleg gyógyítani is tud), mégis néha kicsit unalmasra sikeredtek a jelenetek, nem tett túl jót a filmnek, hogy az elején annyi időt pazaroltak a megfelelő DNS megtalálására. Az unalmas perceket ellensúlyozni tudták azzal, hogy ezek után a részek után mindig felkeltették a figyelmemet valami olyannal, amire nem is számítottam. Egyes jelenetek nagyon ambivalens érzelmeket váltottak ki

bennem, undorodtam és gyönyörködtem egyszerre, taszított és vonzott a hibridek világa. A szörnyek képi megvalósítása tényleg különleges volt, az emberi fantázia valóban határtalan.

Szerintem egy kicsit pergőbb, kidolgozottabb forgatókönyvvel egy nagyon jó filmet tudtak volna létrehozni az alkotók, mert a színészek jól játszották a szerepüket, és a szörny kinézete sem volt utolsó.

Varga Dóra

Hibrid (Splice, 2009, 104')

Rendezte: Vincenzo Natali

Szereplők: Adrien Brody,

Sarah Polley

Ki őrzi az Őrzőket?

Watchmen

Nem rossz, nem tökéletes. Nem akármilyen. Ez a film nem olyan, hogy beülsz a moziba és szórakozol egy jót. A rendezők ezt amúgy is kikérik maguknak. A *Watchmen* nem egy kora esti családi akciófilm, ahol felrobban három helikopter, majd jön Bruce Willis – megigazítja nem létező haját –, és mindenkit megment. Nem lehet elvárni tőle semmit. A film felületesen megnézve akcióthriller, de valójában tiszta művészet, ami egy tükörben megtört történelmi helyzetet mutat be nekünk. Olyan művészet, ami az emberi élet sanyarúságát, a világhatalmi irányítás tehetetlenségét és a saját magát elbukató társadalom történetét meséli el.

Képzelnék magunkat egy párhuzamos univerzumba, ahol rengeteg történelmi, földrajzi, illetve személyiségi adat megegyezik, de több minden el is tér. A világháború ideje alatt egy hőscsapat szerveződött *The Minutemen* néven, amelyhez nyolc, a hazájukért elkötelezett, maszkokba és álruhákba öltözött hős tartozott, hogy nyugalmat és békét biztosítsanak New York utcáin. Köztük van a Komédiás, Rorschach illetve dr. Manhattan, akit az amerikai kormány a szovjetek elleni fegyverként használt fel, egy baleset következtében szerzett szupererőjének köszönhetően. 1949-ben a társaság szétbomlik, többen közülük meghalnak, majd 1977-ben a kormány be is tiltja a maszkos önbíráskodók tevékenységét.

1985. A legsötétebb időszak. A csapat egy ideje már nem tart össze. A Komédiást meg-

ölik. A társaság újra elkezd összekovácsolódni. Visszaemlékezésekből megismerjük a tagok történetét, főleg a Komédiásét. A film órá szánja a legtöbb jelenetet, visszaemlékezések formájában. Minden szereplő által egyszer visszatekintést nyerhetünk a múltba, van, amikor a vietnámi háború párhuzamos változatát látjuk, de van, amikor a Komédiás érzelmi monológjait hallgatjuk végig. Eközben valaki elkezd meggyilkolni azokat, akiknek valami közük is volt a hőshöz, így a csapat tagjai külön-külön is dolgozni kezdenek. De csak egy tudja, mi történik igazából, ő mozgatja a szálakat. És senki nem sejt róla semmit. De ne gondoljunk világmegmentő hősökre. Ha azok lennének, akkor nem lenne figyelemreméltó film a *Watchmen*. A szuperhősök a filmben a félelmet, a megvetést, az utálatot

jelenítik meg, többször is utalva a tényre, hogy az embereket nem lehet megvédeni saját hülyeségüktől. Nite Owl visszaemlékezése a Komédiásról megmutatta, hogy a hősök se hisznek már az „amerikai álomban”, mi több, úgy hiszik, ez az igazi álom: az örület, a rettegés, hogy a nép fölötti uralom kontrollálása elveszik.

A film a szereplők egyéniségeire, belső tulajdonságaira, múltjaira illetve sajátos módszereikre épül, ezekhez a hidegháború legkegyetlenebb jeleneteit hívja segítségül. A történet minden résztvevője az utolsó részletig ki van dolgozva. Megismerhetjük a karakterek politikai nézetét, sexualitásukat, világlátásukat. Ez legfőképp Rorschachra igaz, ugyanis gyakorlatilag az ő szempontjából éljük végig a történetet, a mesélő szerepét tölti be, aki naplóját olvassa fel. A film alatt látjuk, amint Rorschach megírja naplója végét is, amit a végső ütközet előtt bead egy könyvesboltba. De nézzük meg őt közelebről! Hős akart lenni. Anyja örömlány volt, gyerekkora szörnyen telt, mindenki bán-

totta. Meg akarta büntetni őket. Felnőttként a várost járva segített a rendőröknek, de közben a mentális állapota elkezdett ronccsolódni, ahogy látta a gyilkosokat munkájuk közben. A mentális problémáit a teljesarcos maszkjával mutatják meg, amin a közismert pszichológiai Rorschach-teszt tintafoltjai láthatóak. Miután elszakadt benne a húr, lelkét elvesztve könyörtelen halálosztóvá változott, aki az igazságszolgáltatás betiltása után is még mindig az igazságért harcolva ölte a város gonoszait. Persze zsarukkal a sarkában.

Az alternatív idővonalban meg lett változtatva Kennedy meggyilkolásának illetve a vietnámi háborúnak is az időpontja. Előbbinél – ami a film főcíme alatt látható – „kiderül”, hogy a Komédiás lőtte le az amerikai elnököt, utóbbiban pedig részt vett dr. Jon Osterman, ismertebb nevén dr. Manhattan, avagy a szuperember, akinek köszönhetően megnyerték a háborút. Osterman szuperemberi karaktere a film alatt láthatóan távolodik el emberi mivoltjától, s közeledik egy magát na-

gyobb, szinte isteni erőnek tartó jelenség felé, s észre sem veszi, amikor saját erejét a hősgyilkos összeesküvő kihasználja a hidegháború ki-robantásának megakadályozásához. A megakadályozás fogalmát kicsit másképp kell érteni, ugyanis a gonosz, akiről a film végén sokkoló dolgok derülnek ki, Manhattan erejét a világ teljes elpusztításához, illetve egy tisztább, jobb újrakezdéshez használja fel, ezzel mintegy a hitleri fasiszta gondolkodásmódot állítva maga mellé.

A készítőik hat teljesen külön-

böző figurát állítottak egy oldalra, külön-külön érzékeltetve mindegyik gondolkodását, illetve módszerét, ezzel is még jobban szuperhősfilmre véve a hangot. Az eddigiekből is látszik: a film nem gyerekfilm, gyakori, igen durva káromkodások, háborús jelentek és egy többperces szexjelenet is erről árulkodnak.

A 2009-es alkotás nem vonultatott fel híres-neves sztárokat, ami nem meglepő, hiszen művészfilmbe nem rontanak bele holmi celebekkel. A Rorschach-ot játszó Jackie

Earle Haleyt lehet a legismeretebbnek nevezni, a többi főszereplő a Silk Spectre-t játszó Malin Åkerman, svéd-kanadai színésznő, a Nite Owl-t megtestesítő Patrick Wilson illetve a dr. Manhattan karakterét alakító Billy Crudup. A színészek elmondása szerint a film elég sok téren újít, főleg a nagyobb történelmi események alternatív megjelenítésében, de a karakterek nagyon közeli bemutatása is különlegesnek bizonyult számukra.

Az alapul szolgáló tizenkét részes képregény óriási sikere

inspirálta Zack Snyder rendezőt a film elkészítésére, a *Watchmen* máig az egyetlen Hugo-díjas képregény (a díjat a legjobb sci-fi termékekre adják). Komoly kihívás volt ebből egy ilyen filmet összerakni. A Snyder rendezte majdnem háromórás élményt a szakma és a közönség többsége nagyra tartja, de mások fanyalogva beszéltek róla, mert nem az ő műfajuk. Művészi dráma, drámai művészet. Mindegy, olyan amilyen. De nem akármilyen.

Turczai Ádám

Tehetségek kutatása

Hétvégenként tanúi lehetünk annak, hogy a két kereskedelmi tévé hogyan küzd a nézettségért a Megasztár és az X-Faktor zeneprogramjaik segítségével. A műsorok nem elsősorban a tehetségek felfedezéséért vannak, rájuk a popbiznisznek már nincs is szüksége, hanem a nézettség növelése érdekében. A válogatásokon bárki részt vehet, és éppen ezért rengeteg a tehetségtelen és önkritikával nem rendelkező ember. Sok ember nehezen viseli a negatív kritikát, ezt abban véltem felfedezni, hogy nemcsak sírva fakadtak a fellépők, hanem a zsűritagokat is negatívan minősítették. A fellépőknek el kell fogadniuk a zsűri véleményét, ők több évtizedes múlttal rendelkeznek ezen a pályán, de természetesen nem zárható ki a tévedésük sem. A jó nézettségi mutatók érdekében a zsűri képes a kevésbé tehetséges jelentkezőket, gyerekeket is továbbengedni.

Az X-Faktornál érződik a jól felépített rendszer, amelyben a tehetségteleneknek kevésbé van helye. Ez a műsor körbejárta az egész világot, sok or-

szágban jól működik, és érződik rajta a profizmus. A versenyzők három külön kategóriába vannak osztva: 16-24 évesek (ez kizárja a kisgyerekek szereplését), 24 év felettiek és duók, együttesek. A zsűri tagjainak arcán sokszor látszik az öröm, csalódottság, fáradtság, közöny, mert sok százakat kell végighallgatniuk. A fellépőknek nem elég, ha jó az énekhangjuk, ez még kevés a cím elnyeréséhez. Szükség van egyedi személyiségre, stílusra és még tánc tudásra is. A zsűri ezeket figyelembe véve juttatja tovább illetve ejti ki a versenyzőket. A zsűri dolga nem olyan egyszerű, mivel ők az egyes csoportok mentorai a felkészítő táborban, ezért nehéz döntést hozniuk a jól megismert versenyzőkről. A legutóbbi adás végén odáig jutott a műsor, hogy már csak 8 versenyző van versenyben.

A Megasztárban már a hangulat is kevésbé élvezhető, és a zsűri is kicsit egyhangú. Kevesebb show-elemet tartalmaz, és ezért törpül el az X-Faktor mellett. Eszenyi Enikő minden szombat este valami-

X-zsűri

Mega-zsűri

féle színekavalkádban jelenik meg, és szerelemre lobban valamely előadó iránt.

De ennek ellenére mindenkinek figyelmébe ajánlom a hétfévi vetélkedőket, mert

mind a kettőben feltűnik egy-két igazi tehetség, és emellett jó szórakozást is nyújtanak.

Tari Péter

A vágy villamosa

Nem mondhatom el magamról, hogy túl gyakran látogatom meg a színházakat, erre nem vagyok igazán büszke. Ám mégis, kevéske élményem alapján meg tudom mondani mindenkinek, aki nem szeret színházba járni, hogy igenis érdemes, mert nagyon jó darabokat lehet látni.

Nemrég elmentem a Pesti Kamaraszínházba, hogy megnézzek egy olyan darabot, amiről még semmit nem hallottam, pedig most, hogy utánanézttem, kiderült, hogy még film is készült belőle Marlon Brando főszereplésével. A vágy villamosa villámgyorsan magával ragadott, a darab vége felé alig tudtam róla leszállni.

Nos, hol is kezdjem? Talán ott, hogy a történet véleményem szerint egész egyszerű, ám fordulatos, így az egész darab nem unalmas, tele van humorral és váratlan eseményekkel. A darab főszereplője Blanche (Eszenyi Enikő), egy városi lány, aki egy időre hűgához költözik, Stellához (Nagy Enikő), aki férjével él. A zaklatott életű nővér mindent felforgat,

ami útjába kerül. Hűga élete nővére érkezésével teljesen megváltozik, nem elég, hogy neki is vannak gondjai, ám nővére még jobban megnehezíti a dolgát. Alkoholista férje nem szíveli Blanche-t, ám valaki mélyen vonzódik ehhez a lelkiileg instabil nőhöz. Szegény Blanche csak a múltját próbálja elfeledni, de a többiek nem értik meg az ő fájalmát. A darab végére minden lappangó titok felszínre kerül, s mindenki körmét rágja, hogy mi lesz a zűrös család együttélésének vége. Minden érzelem, minden vágy a felszínre kerül, s csak sodor minket.

Szerintem nagyon jól válogatták össze a szereplőket, Eszenyi Enikő lehengerlően jól játszott, nagyon tetszett a férfi fő-

szereplő is, László Zsolt, akinek a hangját is imádom. Külön kiemelném a díszletet és a látványt. A kellékek és a színpad nagyon jól volt megtervezve, a kedvencem a lámpa volt, amiből víz esett.

A kis tér pedig igazán bensőségesse tette ezt a remekül megrendezett előadást, amit már 1992 óta játszanak. Úgy gondolom, nem véletlenül, számomra is felejthetetlen él-

ményt nyújtott. Mindenkinek csak ajánlani tudom.

Varga Dóra

Tennessee Williams:

A vágy villamosa

(Budapesti Kamaraszínház)

Rendező: Tordy Géza

Szereplők: Eszenyi Enikő,

Nagy Enikő, László Zsolt,

Pindroch Csaba

Agymenés mesterfokon

The Big Bang Theory

Végignézve a heti TV-műsorfüzetet, észrevehetjük az arányt sorozat illetve nem sorozat között. Ez nem meglepő, hiszen úgy gondolom, minden ember elmondhatja magáról: szeret legalább egy sorozatot, amit természetesen kihagyás nélkül néz. Én rengeteg sorozatot szeretek, de arról fogok most egy kicsit beszélni, amit talán többen ismernek, ezt fogom ajánlani azoknak, akik viszont soha nem is hallottak róla.

A *The Big Bang Theory* (Agymenők) műfaja szerint szituációs komédia, ami 2007 óta fut a televíziók képernyőjén. A sorozatban 5 barát szerepel, akik eléggé különböznek egymástól, a poénok jó részét az egymás tulaj-

donságait piszkáló beszélások adják. Főszereplőnk a világhírű Sheldon Cooper, aki kizárólag a tudományak, illetve saját karrierjének él, szociális készsége nulla, kapcsolatok egyáltalán nem érdeklik, nagy valószínűséggel

Asperger-szindrómában szenved. Két doktorátusa van, gyerekkora óta zseni, egyetlen igaz barátja, aki egyben a szobatársa is, Leonard. Leonard – ne-

vezzük nevén – egy kocka, aki Sheldonnal ellentétben egy közösségi figura, egy doktorátusa van, barátjával együtt kísérleti fizikusok. Leonard a má-

sodik évad alatt párkapcsolatot folytat a szomszédban élő szőke Pennyvel, aki színészi pályára szeretne menni, de teljesen tehetségtelen ehhez a munkához, amit ő maga nem lát be. Penny az esetek nagy részében kellemtelenül érzi magát szomszédai társaságában, ugyanis hétköznapi ember lévén nem érti meg a tudományos életet. A baráti társaság utolsó két tagja két nagyon érdekes karakterű személyiség. Raj, az

indiai asztrofizikus, szociális főbiában szenved, nőkhöz alkohol híján egy árva szót sem tud szólalni, így Pennyhez sem. Ötödik főszereplőnk pedig a zsidó Howard, a NASA-nak dolgozó mérnök, barátai sokat piszkálják, mert nincs doktorátusa. Howard minden elutasítás ellenére rászáll az összes nőre, akivel találkozik, ezenkívül anyjával él, ami rengeteg komikus jelenetet szült már a sorozatnak. Az Agymenők nem ma

kezdődött, most már a negyedik évadjának hetedik epizódja is megjelent, Magyarországon az első két évadot adták le. Az epizódokat fel lehet osztani jelenetekre, minden jelenet alapvetően a helyzetkomikumot, az adott szituáció vicces elemét használja fel a komédiához, de ezen belül igazából a jellemre koncentrálnak. Az emberek világszerte szeretik és nézik poénjai miatt, amit igazából angolul lehet a legjobban él-

vezni. Kitűnő színészi játékok, profi stáb és hatalmas mennyiségű poén teszi ötcsillagosra számomra a sorozatot, de jelezni szeretném, van egy hátránya ennek a típusú, informatika/sci-fi/tudomány témájú felépítésnek: a viccek egy részéhez ismerni kell a hivatkozott filmeket vagy tudományos kötődéseket. Csak ezek által lesz igazán önfeledt a szórakozás.

Turczy Ádám

A kulisszák árnyékában

Sokan álmodoznak hírnévről és sikerről, arról, hogy kiállnak a színpadra, és tapsvihar fogadja őket. Azt gondolják, hogy ez a világ legegyszerűbb munkája. De korántsem az! A siker mögött rengeteg munka és idő van. Hogyan készül el egy színpadképes darab? Nehéz kérdés. Mindenki mást csinál, a szereplők, a táncosok, a koreográfusok, a kellékesek, a világítók, az öltöztetők, a sminkesek, a fodrászok és még sorolhatnám. Én most a táncosok szemszögéből szeretném bemutatni a dolgot – némi tapasztalat alapján.

Hónapokkal a premier előtt kezdődik a munka, a szereplők illetve a szereposztások kiválasztása. Nagyon fontos, hogy a szerepeket a megfelelő karakterek játsszák. Ezután egy egész délutános program, a ruhapróbák következnek. Itt méreteket vesznek. Előfordul, hogy valaki több szerepet kap meg, ebben az esetben a gyorsöltöztetést is gyakorolnia kell. Legutóbb például mindössze 30 másodpercem volt átöltözni, és már rohantam is vissza a színpadra.

Próbák, próbák, próbák... Elkezdjük betanulni a koreográfiákat, gesztusokat, és szép lassan, viták, veszekedések és fáradalmak közepette felépül a darab. Összpróba következik, itt látjuk először egyben a dara-

bot. Ez akár 10-12 órán keresztül is tarthat!

Másnap már korán reggel a színházban vagyunk, mindenki kávé, energiatalt kortyolgat. Elkezdődik a nyilvános főpróba, már jelmezben, sminkben, díszletek között. Ezen részt vehetnek újságírók, kritikusok, fotósok. Ha minden rendben megy, megszakítás nélkül zajlik a főpróba, mint egy igazi előadás. Ilyenkor a rendező nagyon ideges, mert természetesen mindig az utolsó pillanatban történik valami váratlan. Előfordult, hogy egy hatalmas díszletet rosszul rögzítettek, és az bezuhant az egyik kulisszába. Szerencsére senki nem sérült meg.

Végre elérkezik a premier napja. A szereplőtársaimmal már

reggel 7 órakor a szó szoros értelmében beköltözünk a színházba. Viszünk magunkkal pokrócot, szünetekben kártyázzunk, beszélgetünk. Vagy éppenséggel próbálunk, várjuk az előadásokat. Merthogy általában napi két előadásunk van, de már előfordult, hogy napi három is volt. Aztán a „CSEND, PRÓBA” feliratú lámpa elalszik, helyette pedig felkapcsolják a „CSEND, ELŐADÁS” feliratút. Ekkor páran mindig kikukucskálunk a függöny mögül, és látjuk, hogy telt ház van. Na, én ilyenkor

kezdek el izgulni. Aztán amikor megszólal a zene, rögtön elfeledkezem róla. Az előadás gyorsan leperog, a végén a vaspaps pedig hihetetlen érzés, és a fellépők lételeme. A rendező mindig mond nekünk pár dicsérő szót, vagy épp az ellenkezőjét. Az előadások után körülbelül éjfélre szoktam hazajárni, és másnap az egész kezdődik előlről.

Így készült és zajlott eddig minden egyes darabunk.

Kondor Evelin

Őszi MondoCon

Mangák, képregények és videojátékok rajongói találkozhattak az október elején megrendezett őszi MondoConon. A Mangafan Kiadó szervezésében számos érdekes program, kreatív hobbi, szinkronhangok, illetve Kokia, az ismert japán énekesnő koncertje is várta az ázsiai kultúra szerelmeseit.

Páratlan élményben részesülhetett az a több ezer érdeklődő, aki ellátogatott az október első hétvégéjén, a Hungexpón megrendezett MondoConra. A rendezvényen számos animerajongó képviselte magát, illetve kedvenc mesehősét, egyedi jelmezbe bújva. Már-már a velencei karnevál forgatagában érezhették magukat a látogatók a számos kreatív és olykor megdöbbentő jelmez láttán, amelyek általában tulajdonosuk keze munkáját dicsérték. Az eseményen felvonuló különféle kosztümök általában több hónapig készülnek, folyton alakulnak, változnak, egészen addig, amíg tökéletesen „valóságűek” nem lesznek. A Bleach című sorozatból Madarame Ikkau jelmezének elkészítése például több mint nyolc hónapjába telt egy lelkes fiúnak, a kész öl-

tőzet pedig összesen kb. 25 kg-ot nyomott! De nézzük meg részletesebben, hogy mi történt a conon.

A conon debütált például a Microsoft távvezérlő nélkül játszható játékkonzol kiegészítője, a KINECT, de mind a Sony, mind a Wii nagyobb termékei is megtalálhatóak voltak. Számomra fantasztikus élmény volt a vadvízi kalandozás, amihez egyáltalán nem volt szükségem távvezérlőre, és egy-egy menet után a rólam elkészült fotókat – pl., amint ugrok – akár a Facebook profilomra is kitehettem volna. Az Aion legújabb kiegészítőjét is kipróbálhatták a játékok szerelmesei. „Véleményem szerint itt elég problémás volt, hogy az első szintről kezdhették a játékosok a játékot, míg az új játékbeli tartalmak csak magasabb szinten voltak elérhetőek” –

mondta nekünk a con egyik szervezője.

A fenti kávézóban különböző előadásokat hallgathattak meg az érdeklődők a közösségi élet aktuális témáiról, többek között a két főbb animés magazin összeolvadásáról, illetve a Mondo Magazin szerkesztőségi munkálataiba is belepillanthattak, ahol valós szerkesztőségi problémákkal szembesítettek a képzeletbeli szerkesztőséget. „Nem kaptatok meg időben a feature-höz az anyagot az Animaxtól, most mit csináltok?” – ilyen és hasonló mondatok hangoztak el Markovics Rolandtól, a Mondo Magazin főszerkesztőjétől.

Talán a legnagyobb élményem az volt, hogy a karaoke teremben délután megintertjüvolhattuk Garai Tímea szerkesztő kollegámmal Kokiát, a japán énekesnőt. „Szeretem Budapestet, számomra mindig megnyugtató az, hogyha egy folyó választ ketté egy várost” – mondta szerkesztőségünknek. Fag-

gattuk még őt a magyar zenével kapcsolatban is: „Én operaéneklést tanultam, de az opera nem tetszett nekem, mert abban a saját érzéseimet nem fejezhettem ki. Viszont ekkor ismertem meg és máig imádom Lisztet, Bartókot, Kodályt.”

Este pedig a nagyszínpadon, az első sorból nézhettük végig az énekesnő koncertjét. A reflektorfényeken kívül, amik a szemünket vakították, és a kamerát vezérlő darun kívül szinte semmi nem zavart meg minket, hogy Kokia folklorisztikus elemekkel teletűzdelt kellemes, lágy, de valahogy mégis pörgős zenéjét élvezhessük.

Az egyetlen probléma az volt, hogy majdnem ötszáz forintot elkértek egy egyszerű rántott húsos szendvicserért, úgyhogy este otthon rendesen bevacsorázott szerintem a con összes látogatója.

Halpern Bence Márk

Fotók: Écsi Dávid

Őszi MondoCon - második nap

Vasárnap szemmel láthatóan megfogyatkozott a lelkes animés sereg, ami talán a kevésbé érdekes programok miatt történhetett. Ezen a napon is visszatértek az AMV vetítések, karaoke, különféle animék lejátszása (Fullmetal Alchemist – Testvériség, Death Note Relight 2. – L örökösei), mangavásár, sushibár, DDR, valamint folytatódtak a beszélgetések a közönség és a Mondo szerkesztők között.

Bár az írtam, hogy jelentősen csökkent a látogatottság, a Cosplay Performance verseny közeledtével a K csarnok teljesen megtelt. Az egyéni előadók többsége

énekel, táncol – egyesek szerint értelmetlen ugrálással – próbálta meg elkápráztatni a közönséget. A csoportos előadók nagy része inkább humoros kategóriában indult.

Mindeközben a karaoketeremben már javában szóltak a híres vagy épp kevésbé ismert anime openingek és endingek, elkezdődött egy röpké másfél órás zenekvíz. Akik inkább hangjuk megmutatásával foglalkoztak, azok bizony lemaradtak egy egyórás AMV (Anime Music Video, amatőr videoklip anime filmanyag felhasználásával) vetítésről, a Fullmetal Alchemist – Testvériség

első két részéről, valamint egy harmincperces harcművészeti bemutatóról, amin a hangosan elordított vezényszavak mellett ősrégi, misztikus japán zene töltötte meg a csarnok földszintjét.

Még a cosplay verseny előtt bejelentették, hogy a Death Note számháború elmarad a kevés jelentkező miatt, ezért csendben tovább-ballagtam az épp akkor esedékes program helyszínére, a kávéházba, ahol a külföldi conok szervezői mutatkoztak be. A külföldiek bemutatkozását a szlovákok kezdték, amihez kellett némi alapszintű angol tudás, hogy legalább egy kevéske fogalmad lehessen a történelekről. A beszélgetés közben pedig néhányan leültek madzsongozni.

A karaoketermet egy szomorú programmal zárták be, egy megemlékezéssel a nemrégiben elhunyt anime-rendezőről, Kon Satoshi-ról. A neves japán rendező egyik legismertebb művének, a Perfect Blue-nak levetítése után néhányan egyperces hallgatással hajtottak fejet a nagy alkotó előtt.

Összességében jó volt a con, a sok program és verseny színessége az amúgy szürke hétvégét, és nem néz-

tek hülyének, ha egy program kellős közepén elkezdted énekelni egy japán számot.

Takács Krisztina

Kokia

Tony Curtis

Nem beszélte jól a nyelvünket, az újságíróknak mégis megpróbált magyarul válaszolni. Ő is a híres magyarok közé tartozott, hiszen szülei Mátészalkáról származtak, bár Magyarországra csak a rendszerváltás után látogatott el. Mivel igazán magyarnak érezte magát, szívesen részt vett egy Magyarországot népszerűsítő reklámfilm-ben is.

Szeptember 30-án elhunyt a magyar származású, világhírnű színész, Tony Curtis, aki 1925. június 3-án, New Yorkban született Bernard Schwartz néven.

Curtis a II. világháborúban a haditengerészetnél szolgált, a háború után a Universal Stúdió alkalmazta. Karrierje kezdetén vette fel a Tony Curtis nevet. A kritikusok és a szakma hamar felfedezte. Száznál is több filmben szerepelt, többek közt a Trapézban, a Spartacus vagy a Bostoni fojtogató címszerepé-

ben. A Megbilincseltek című filmben nyújtott alakításáért Oscar díjra jelölték.

Egyik legismertebb filmje a Van, aki forrón szereti, egy fergeteges vígjáték, amiben Marlyn Monroe-val és Jack Lemmonnal alakított felejthetetlen triót. Nekem ez a film nagyon tetszett.

A hetvenes években Roger Moore oldalán alakított nagypályás amerikai üzletembert, a Minden lében két kanál című TV-sorozatban.

Sikeres volt a szakmában, de a magánélete nem volt

mindig felhőtlen. Igazi nőcsábász volt, hatszor nősült, házasságaiból összesen hat gyermeke született – köztük Jamie Lee Curtis, akiből szintén ismert színész lett.

Nem volt tipikus mintaapa, de mire felnőttek a gyerekei, igazán baráti kapcsolatot tudott kialakítani velük. Miután a karrierje hanyatlani kezdett, kokainfüggő lett. Egy újabb házasságnak (egy nála több mint 40 évvel fiatalabb hölgygel) és egy új hobbinak, a festészetnek köszönhetően kigyógyult szenvedélyéből. A képeivel igazán nagy sikert aratott, a világ több országában, híres galériákban volt kiállítása.

2006-ban már megérintette a halál szele, de akkor még sikerült felgyógyulnia súlyos

Curtis Pesten

tüdőgyulladásából. Tavaly áprilisban járt utoljára nálunk, Hollywood hercege című önéletrajzi könyvét népszerűsítette.

85 évesen, nevadai otthonában, álmában érte a halál. Szívroham végzett vele.

Kondor Evelin

Locomotiv GT (LGT)

Ebben a cikkben bemutatjuk az LGT-t, a 70-es, 80-as évek legendás magyar rockzenekarát, a kezdetektől mostanáig. A Locomotiv GT 1971-ben alakult. Alapító tagjai: Presser Gábor, Frenreisz Károly, Barta Tamás és Laux József. 1971 decemberében jelent meg az első albumuk, mely frappánsan a Locomotiv GT címet viselte. 1972 őszén adták ki az itthon hangszerelt, de Londonban felvett második albumukat, Ringasd el magad címmel, illetve a Szeress nagyon/Csak egy szóra című kislemezt. Ugyanebben az

évben Zalatnay Sarolta számára készítették Álmodj velem címmel albumot és három kislemezt. Eközben felkérték őket Déry Tibor Képzelt riport egy amerikai popfesztiválról című kisregényének megzenésítésére. Vállalták, ám Frenreisz, aki a színpadi lekötöttséget ellenezte, 1973-ban kilépett, és megalakította saját együttesét, a Skorpiót. Helyére az Omegából Somló Tamás lépett, aki Presser után a második végleges tagja lett a zenekarnak. Az 1973-ban bemutatott Popfesztivál a

Vígszínházban örült nagy sikert hozott, 1987-ben még az USA-ban is bemutatták. A Popfesztivál mérföldkő

volt a magyar kulturális életben: ezzel a darabbal nyert polgárjogot a rockzene, a rockzenekarok megjelenése

a színházban, és nagyban hozzájárult az ifjúsági kultúra elfogadottságához, a tiltások enyhüléséhez. Az 1973-as sűrű év lett, együtt dolgoztak Jimmy Millerrel, a Rolling Stones producerével, Londonban és Los Angelesben készítettek egy nagylemezt. 1974 nyarán végigkoncertezték az USA-t, többek között hatalmas fesztiválokon léptek fel,

világsztárok társaságában. Az ígéretes kezdetek után a nemzetközi karrier mégis elmaradt. A kudarc belülről felőrölte a zenekart, 1977-ben majdnem feloszlottak, ám egy utolsó tagcsere után mégis talpra álltak, kialakult az LGT végleges felállása: Presser Gábor, Somló Tamás, Karácsony János és Solti János. Ekkortól aztán véglegesen Sztevanovity

Dusán lett a zenekar állandó szövegírója, más stílusirányzat kezdődött a zenekar életében, ha lehet, még sikeresebbé téve őket. A nyolcvanas évek második feléig tíz nagylemez mellett több angol nyelvű albumot, számos filmzenét és néhány zenés darabot készítettek. Ezeket túl legalább ennyi egyéb LGT-produkció született: lemezeket készítettek

Zoránnak, Katona Klárinak, Kovács Katinak, Révész Sándornak és másoknak. 1992-ben az együttes négy búcsúkoncertet is adott, akkor úgy tűnt, örökre elbúcsúznak a közönségtől, ám 2007-ben közel 50 ezer ember előtt játszottak a Sziget fesztiválon. Reméljük, még sokszor hallunk felőlük.

Jávor Anna, Solti Hanna

Paralimpia

A paralimpia a mozgássérült, látássérült és egyéb fogyatékossgal élő emberek részére megrendezett olimpia, amelyre négyévente, az olimpia után kerül sor. Egyre több a versenyző, és egyre nagyobb közönség- és médiaérdeklődés kíséri.

Az első paralimpiát 1960-ban, Rómában rendezték a XVII. Olimpiai Játékokkal együtt, összesen 400 fő részvételével. A 2008-as paralimpián már 4200 versenyző volt.

Magyarország először 1976-ban, Torontóba küldött sportolókat paralimpiára, de sajnos három versenynap után politikai okok miatt el kellett hagyni Torontót, az addig szerzett eredményeket érvénytelenítették, és emiatt hazánkat 1980-ban sem hívták meg a játékokra. 1984-ben, New York-ban 31 magyar induló volt, és ebből 13 arany, 11 ezüst és 5 db bronzérem született.

A 2000-ig elért eredmények alapján Magyarország a világranglista 32. helyezettje volt 121 országból. Azóta is eredményesen térünk vissza minden paralimpiai játékról, és sok érmet hozunk haza.

Bár azt hisszük, hogy mindenki egyenlő eséllyel indul, de ez nem egészen így

van, mivel két egyforma paraolimpikon nincsen. A sportolók sok sportágban profi technikai eszközöket vesznek igénybe. A szegényebb országokban az állam illetve a szponzorok támogatása nélkül a versenyzők nem tudják megvenni a profi eszközöket, ezért már hátránnyal indulnak a jobban felszerelt versenyzőkkel szemben. De tudjuk, hogy nem a győzelem a fontos hanem a részvétel.

A paralimpia érdekesebb sportágai:

Csörgőlabda: Látássérültek és vakok egy olyan labdát próbálnak ellenfelük kapujába juttatni a játék során, amelyen csörgők vannak, és ez adja a tájékozódást. Ez nagy csendet igényel a nézőktől, ezért a játék közben csendre intik őket. A meccs 20 perces. A versenyzők mindegyike szemkötőt visel, hogy egyenlő eséllyel indulhassanak.

Boccia: A játékot csak a

központi idegrendszer sérültjei játszhatják. Egy bór labdát gurítanak, rúgnak vagy dobnak a fehér céllabda felé. A labdákat olyan közel kell gurítani a céllabda felé, amennyire csak lehet. Csapatban és egyénileg is játszhatják.

Kerekesszékes rögbi: A kósárlabda, a labdarúgás és a jégkori elemeit keverve egy labdát kell passzolgatva, cselezgetve átjuttatni az ellenfél gólvonalára mögé.

Erőemelés: Egy súlyt kell fekve kinyomniuk a versenyzőknek. Ez a leggyorsabbban terjedő sportág.

Judo: Ugyanolyan magas szintű verseny ez, mint a ha-

gyományos versenyek, csakhogy rengeteg jelzés van a tatami különböző helyein a tájékozódást segítő.

Kerekesszékes tenisz: Rendes teniszszabályok alkalmazásával, egyetlen különbséggel, hogy a labda kétszer pattanhat le a pályán, és csak az elsőnek kell a pályán pattannia.

Atlétika: Futószámok, dobó- és ugrószámok. Ez vonzza a legtöbb versenyzőt és nézőt, minden fokozatú sérültnek van külön kategóriája.

Tari Péter

forrás: www.hparalimpia.hu

Búvárkodás

A búvárkodásnak három fő ága van. Az ipari búvárkodás hivatásos búvárok végzik, akik építkezéseken, kutatásokban és ipari tevékenységeknél dolgoznak. A kedvtelési búvárkodást az emberek hobbiként, pihenésként üzik. Kétféle módon tudunk búvárkodni: a snorkelínget (légzőcsővel való merülés) bárki, bárhol üzheti; a scuba diving (palackkal való merülés) drágább, időigényesebb és csak tanfolyam elvégzése után lehet merülni, ennek ellenére mégis több élvezetet nyújt, szebb víz alatti világot élvezhetünk így.

A harmadik ág a sportbúvár-

kodás, amelyben van szabadtüdő, légzőcsőves és kisméretű palackos verseny is. A szabadtüdő merülést egy kötél mentén végzik, aminek segítségével leúszik a víz alá, olyan mélyre, amennyire csak tudnak.

Az első palackkal való merülésem 2 éve, Hurghadában (Egyiptomban) volt. Nagyon megtetszett nekem a víz alatti világ, bár előtte már sokat snorkelingeztam, de ez egészen más volt. Korábban mindig felülről néztem lefelé, és csak másodpercekig tudtam a víz alatt maradni. Amikor a víz alatt szabadon lehet mozogni felle, jobbra-balra, ahova csak

szeretnénk, az egészen más érzés, mint a földön járni. Olyannyira megtetszett nekem ez, hogy most teszem le a búvárvizsgát.

Mindenkinek szívesen aján-

lom ezt a tevékenységet, mert ez egy olyan pihenés, ami nagyon szép, és nem igényel semmilyen különleges képességet.

Tari Péter

BMX

Tulajdonképpen mi is az a BMX? B=bicycle, M=moto, X=cross. Ez egy biciklis sportág, ami körülbelül 1960-ban jelent meg. Az USA-ban ekkor már népszerű sport volt a MotoCross. De voltak, akiknek nem telt a drága felszerelésekre, így a bringájukat kezdték használni a motor helyett. 1970-re ez a sportág szinte teljesen önállósult, olyannyira, hogy Kaliforniában már versenyeket is rendeztek. A BMX 1978-ban Európában is divatba jött. Magyarországon először Veszprémben alakult BMX cross sportegyesület, 1988-ban. Azóta ez a sport egyre elterjedtebb. Utcákon, tereken (például a Hősök terén) egyre több amatőr BMX-es jelenik meg, akik trükkjeikkel

elkápráztatják a járókelőket.

A BMX biciklik árai elég eltérőek. Kezdőtől a profi bringákig, 28 és 500 ezer forint között mozog az áruk.

Egy-két „egyszerű” trükk:

Old school bunny hop: menj bármilyen sebességgel, aztán egyszerre rántsd fel az első és a hátsó kereket.

Egyszerre érkezen a földre a két kerék.

Tailwhip, azaz vázpörgetés: felugratás közben kell a lábaddal meglökni a bicikli vázát, hogy az körbeforduljon. Érkezéskor rögtön tedd vissza a lábad!

Superman: menj az ugrató felé minél gyorsabban, aztán rúgd hátra a lábaidat, úgy, hogy a levegőben csak a kezéd érjen a BMX-hez. Lendülésnél ne felejtse el a lábaidat visszarakni a pedálra!

Superman

Bár a versenyzők látszólag könnyedén hajtják végre ezeket a gyakorlatokat, mégis nagyon sok gyakorlás szükséges az elsajátításukhoz. Arról nem is beszélve, hogy mennyire veszélyes ez a sport, komoly sérüléseket is lehet szerezni, legtöbbször védőfelszerelést sem használnak. Rengeteg példát mondhatnánk balesetekre. Szerintem az egyik legdurvább az angliai Shepton Malletben rendezett Natio-

nal Adventure Sports Show-n történt 2009-ben. Shaun Haddlington egy rossz érkezés miatt kettétörtte a bicaját, neki viszont szerencséjének köszönhetően semmi baja nem lett.

Én még nem próbáltam ki ezt a sportágat (és nem is tervezem), de rengeteg embernek, talán inkább fiúknak nyújt jó szórakozást és sikerélményeket.

Kondor Evelin